ΤΕΥΧΟΣ 16 ΑΘΗΝΑΙ 15-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1911

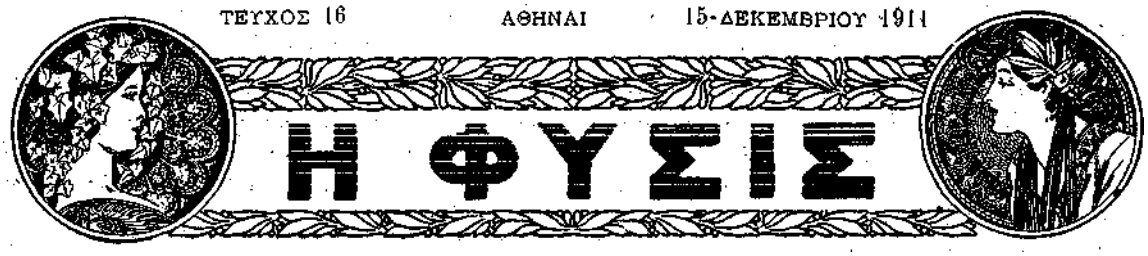

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

ΔΟΞΑΣΑΤΕ

Ν χρόνοις λίαν ἀφ' ἡμῶν ἀπομεμακρυσμένοις ἐγεννήθη ἐν σπηλαίῳ πενιχρῷ βρέφος ἀφανὲς ἐξ Ἰουδαίας κόρης ἀπειράνδρου καὶ πτωχῆς. Τὸ παράδοξον τοῦτο βρέφος ἐν ἀφανείᾳ καὶ ἀσημότητι ἀνδρούμενον, ἔμελλε ν' ἀναστατώσῃ καὶ συνταράξῃ σύμπαντα τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ τὸν μετὰ ταῦτα γνωσθέντα. Ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἄνευ ρητορικῆς τέχνης καὶ ἐπιστημονικῆς παιδεύσεως ν' ἀνατρέψῃ τὰς κρατούσας τῶν σοφῶν περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου γνώσεις καὶ θεωρίας, νὰ ἐλέγξῃ ὡς πλάνας καὶ μύθους τὰς τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων πεποιθήσεις καὶ θρησκευτικὰς δοξασίας, καὶ νὰ ἱδρύσῃ τὰς ἑαυτοῦ ἀρχὰς καὶ διδασκαλίας κατὰ τρόπον παράδοξον καὶ ἐντελῶς ἀπροσδόκητον. Ἔμελλεν ἄνευ τινὸς δυνάμεως καὶ ἀνθρωπίνης συναρωγῆς νὰ ἐξημερώσῃ καὶ ἐκπολιτίσῃ ἔθνη βάρβαρα καὶ λαοὺς ἀτιθάσους καὶ αἱμοχαρεῖς, οἵτινες ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτοῦ μανιώδεις ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' εἶτα τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ δύναμιν καὶ σοφίαν καταπλαγέντες, ἔκλιναν τὸν αὐχένα καὶ ἠτήσαντο συγγνώμην.

ΣΩΤΗΡ ΘΕΟΠΕΜΠΤΟΣ.—Ἀνεγνώρισαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐν ἀφανείᾳ τεχθέντος καὶ ἀνδρωθέντος παιδὸς διδάσκαλον οὐρανόπεμπτον, κατακτητὴν καρδιῶν καὶ ψυχῶν θεσπέσιον, πολέμιον πάσης ἀνομίας καὶ φαυλοκρατίας, τῆς τυραννίας ἀνατροπέα καὶ παντὸς δεσποτισμοῦ, νομοθέτην φιλάνθρωπον, προστάτην καὶ ὑπερασπιστὴν τῶν ἀδικουμένων θεόπεμπτον, φωτοδότην ὑπέροχον, εὐεργέτην πανάγαθον καὶ Σωτῆρα τέλος καὶ ἀναμορφωτὴν τοῦ κόσμου ἀπαράμιλλον.

ΜΟΝΟΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.—Ταῦτα πάντα ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ περίδοξος καὶ σοφὸς γαλάτης Σατωβριάν, ἔγραψεν ἐν τῷ περισπουδάστῳ αὐτοῦ πονήματι «τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἐν ᾧ καταδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ ἔξοχον κάλλος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ λοιπὰ τοῦ κόσμου θρησκεύματα— τὴν ἀληθῆ ταύτην καὶ ἀναμφισβήτητον κρίσιν. «Μόνος ὁ Χριστὸς δύναται ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ νὰ κληθῇ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ὑλικὴν καὶ πνευματικὴν σημασίαν, διότι ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ὁ κόσμος ἀνεκαινίσθη».

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΗΡΥΚΕΣ. — Καὶ πῶς κατώρθωσε τὴν τοῦ πεπτωκότος καὶ φθαρέντος ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ καὶ πλάνῃ κόσμου ἀνακαίνισιν καὶ μετατροπὴν ὁ παράδοξος οὗτος μεγαλουργὸς καὶ ἀναμορφωτής; Διὰ δώδεκα μόνον πτωχῶν καὶ ἀσήμων ἀνθρώπων, οὓς κατέστησε μαθητάς του, καὶ διά τινος μικροῦ βιβλίου, (περιφρονουμένου ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν ἀγνοούντων τοῦτο καὶ συνεπῶς ἀπιστούντων)· ὅπερ ἐκάλεσεν «Εὐαγγέλιον» ὡς τὴν μᾶλλον χαροποιὸν τῷ κόσμῳ ἀγγελίαν ἐξαγγέλλον, κατέρριψε καὶ ἐξεμηδένισε παναρχαίας καὶ ἀπ' αἰῶνας κρατούσας θρησκείας τῷ χρόνῳ μονιμοποιηθείσας, μετέβαλεν ἤθη καὶ ἔθιμα ἐκ προγόνων καὶ πάππων παραληφθέντα, καὶ ἰσχὺν νόμου διὰ τοῦ χρόνου λαβόντα, ἀνέτρεψε θρότους δυσσεβῶν, κραταιῶς ἡδραιωμένους καὶ ὑπέταξεν ὑπὸ τὸ εἰρηνικὸν αὐτοῦ σκῆπτρον βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας, ἀπολύτως μοναρχήσαντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ λαῶν ἀπειραρίθμων κυριαρχήσαντας. Διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ μικροῦ τούτου καὶ θαυμαστοῦ βιβλιαρίου, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον κρατύνῃ καὶ ἐμπεδώσῃ τὴν ἑαυτοῦ καινοφανῆ θρησκείαν καὶ τοῦ ἐν τριάδι Θεοῦ λατρείαν, ἀνέτρεψεν ἐκ θεμελίων ἄνευ ἰσχύος καὶ ὑλικῶν μέσων τοὺς παμμεγέθεις καὶ πολυτελεῖς τῶν εἰδώλων βωμούς, ἐγείρας ἀντ' αὐτῶν πανταχοῦ τῆς ὑφηλίου ὑψηρεφεῖς καὶ περικαλλεῖς ναούς, ἐν οἷς ἀπαύστως λατρεύεται καὶ ὑμνολογεῖται ὡς Θεὸς ἀληθινὸς καὶ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἰδοὺ τὸ μέγα καὶ ἀνερμήνευτον μυστήριον, ἐκπληττον καὶ συγχέον πᾶσαν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ σκέψιν! Βρέφος ἀσθενὲς καὶ πτωχόν, ἐν φάτνῃ γεννηθέν, μεταβάλλει καὶ συνταράττει τὰ σύμπαντα!

«ΠΑΝΤΑΣ ΕΛΚΥΣΩ ΠΡΟΣ ΕΜΑΥΤΟΝ».— Εἵλκυσε δὲ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν, ὑπὲρ ἧς ἀπῄτει ἐν ἀνάγκῃ τὴν θυσίαν καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς ζωῆς τῶν πιστευόντων, ἀπειράριθμα πλήθη λαῶν ποικίλων καὶ ἀναρίθμητα γένη ἐθνῶν παντοδαπῶν, πραγματοποιῶν οὕτω τοῦθ' ὅπερ ὁ ἴδιος ἐν τῇ παντογνωσίᾳ του προεῖπε· «Κἀγώ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν». Καὶ εἵλκυσε τῷ ὄντι πρὸς ἑαυτόν, καὶ ἐπέβαλε τὴν ἑαυτοῦ λατρείαν καὶ πίστιν εἰς ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς, εἰς δυνάστας κραταιοὺς καὶ ἀρχηγοὺς λαῶν βαρβάρων καὶ ἀτιθάσων, μικρὸν διαφέροντας λύκων καὶ ἀγρίων θηρίων· τοῦτο ὑποδηλῶν καὶ ὁ Σωτήρ, ἔλεγεν εἰς τοὺς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου του: «Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα, ἐν μέσῳ λύκων». Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἄκακα ἐκεῖνα καὶ ἀνίσχυρα πρόβατα, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Ἀπόστολοι, ἔπειθον τῇ δυνάμει αὐτοῦ τοὺς ἀγερώχους ἐκείνους φιλάρχους, ἵνα, τῶν θρόνων αὐτῶν κατερχόμμενοι καὶ τὸ διάδημα ἀποτιθέμενοι, κλίνωσιν εὐλαβῶς λατρείας γόνυ καὶ σεβασμοῦ πρὸ τοῦ λίκνου καὶ τοῦ τάφου τοῦ παραδόξου τούτου παιδός. Τοσαύτη καὶ τηλικαύτη εἶνε καὶ διατελεῖ οὖσα ἡ ἀνεξήγητος καὶ ὑπεράνθρωπος δύναμις τοῦ σήμερον τεχθέντος βρέφους. Δύναμις ἀκαταμάχητος καὶ ἀσυγκρίτως ὑπερτέρα πάσης ἀνθρωπίνης ἰσχύος καὶ ἐπιβολῆς.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ.—Τὰ δυσκατόρθωτα ταῦτα καὶ πάσης ἀμφισβητήσεως ἀνεπίδεκτα' ἅτε ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἱστορίας μαρτυρούμενα καὶ πολυτρόπως βεβαιούμενα, ἐπετέλεσεν ἀνδρωθὲν τὸ ἔκτακτον τοῦτο παιδίον δι' ἁπλῆς μόνον καὶ συντόμου διδασκαλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐπαγωγὸς χάρις, τὸ ἠθικὸν ὕψος ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην διδαχὴν καὶ πᾶν φιλοσοφικὸν διανόημα. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου διαστροφεὺς γάλλος φιλόσοφος Ρενάν. «Εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν τελειότητα, (γράφει εἰς τὸν βίον τοῦ Ἰησοῦ) τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους διδαχῆς οὐδεμία ὑπερυψώθη ἀνθρωπίνη διάνοια» (Ὅρ. Βίον τοῦ Ἰησ. σελ. 474).

Ἡ πρωτότυπος δ' αὕτη καὶ ἀξιοθαύμαστος διδασκαλία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, δι' ἧς ἐσώθη καὶ ἀνεπλάσθη ὁ ἐκλελυμένος κόσμος, ἐξέπληξε διὰ τὰ ἀποτελέσματά της, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὸ ὑπέροχον κάλλος της ὑπὸ τῶν ἐξοχωτέρων πνευμάτων παντὸς τόπου καὶ χρόνου. Ὁ Ἰησοῦς, (γράφει περιώνυμος τῆς Ἀγγλίας φιλόσοφος, ὁ Θεόδωρος Πάρκερ, ἐν τῷ περὶ θρησκείας συγγράμματί του) «Ἐκήρυξε διδασκαλίαν καινήν, ὡραίαν ὡς τὸ φῶς, ὑψηλὴν ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ἀληθινὴν ὡς ὁ Θεός· φιλοσόφους, ποιητάς, προφήτας καὶ ραββὶ ὑπερέβη ἐν πᾶσι τοὺς πάντας. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Ναζαρὲτ πολὺ ἀπεῖχε τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα ἀνέπνεον (οἱ ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι) τὸν ἀέρα τῆς φιλοσοφίας, οὐδὲ εἶχε Στοὰν καὶ Λύκειον, οὐδὲ μικρόν τι σχολεῖον τῶν προφητῶν. Λοιπὸν ὁ Θεὸς ἦν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ» (Ὅρ. Θεανδρ. Πρόσ, σελ. 145).

Διὰ τῆς ὑπερόχου ταύτης καὶ πρωτακούστου διδασκαλίας του ὕψωσεν ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ ἐξηυγένισε τὴν εἰς βάθος κακῶν καὶ κτηνωδίας κειμένην ἀνθρωπότητα, καὶ ἐχορήγησεν αὐτῇ τὸν ἀπολεσθέντα ἀνθρωπισμόν. Κατήργησε τὴν ἐκ μακρῶν αἰώνων ὑφισταμένην καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐξασκουμένην δουλείαν καὶ σωματεμπορίαν, καὶ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν εἰς πολυπληθεῖς ἀνθρώπων τάξεις, βροντοφωνήσας διὰ τοῦ μεγαλοκήρυκος μαθητοῦ του Παύλου: «Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος· οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε.—Πάντες ὑμεῖς ἀδελφὲ ἐστε». Οὕτω δὲ διέλυσε τὰ μεταξὺ δούλων καὶ δεσποτῶν διατηρούμενα ἀπ' αἰώνων ἀδιάλλακτα καὶ πατροπαράδοτα μίση, καὶ συνεφιλίωσε τὰ ἀλληλομισούμενα καὶ ἐχθρευόμενα ἔθνη, συστήσας αὐτοῖς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην καὶ συμπάθειαν. «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.— Ἄφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν.—Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.

—Γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς οἰκτίρμων ἐστί». Τέλος συνέστησε καὶ ἡδραίωσε πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου τὴν ἁγίαν αὐτοῦ θρησκείαν, καὶ τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν, ὁδηγήσας τὰ ἔθνη πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

ΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΑ. — Τοιαῦτα ἐπετέλεσεν ὁ σήμερον γεννηθεὶς ἐξ ἁγίας καὶ ἀπειράνδρου Μητρὸς σαρκοφόρος τοῦ Θεοῦ Υἱός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Διδάξας τὰς ὑψίστας τῶν ἀληθειῶν, καὶ πρότυπον ἑαυτὸν πάσης ἀρετῆς καὶ καλοκἀγαθίας παραστήσας, ἀπέβη ὁ αἰώνιος τῆς ἀληθείας ἱεροφάντης καὶ διδάσκαλος, καὶ ὁ ἀπαράμιλλος ἀναμορφωτὴς καὶ εὐεργέτης τοῦ κόσμου. Τιμήσατε λοιπὸν πάντες τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα, καὶ ὅσοι ἔτι ἐξ ἀγνοίας καὶ δεινῆς πωρώσεως μετ' ἀδιαφορίας καὶ δισταγμοῦ πρὸς τὴν ἐμφάνισιν Αὐτοῦ ἀτενίζετε, Κλίνατε λατρείας γόνυ καὶ σεβασμοῦ πρὸ τῆς κοιτίδος Ἐκείνου, ὅστις ἐν φάτνῃ ἀλόγων ἐτέχθη, ἵνα ἡμᾶς τῆς ἀλογίας ἀπαλλάξῃ. Ὡς βρέφος ἀσθενὲς ἐκλαυθμύρισεν, ἵνα ἡμᾶς ἐνισχύσῃ καὶ εὐφροσύνης ἐμπλήσῃ. Ὡς ἀμνὸς πρᾶος καὶ ἄκακος ἐν σπηλαίῳ ἐγεννήθη, ἵνα ἡμᾶς τῆς κακίας καὶ πλάνης ἐλευθερώσῃ. Ράκη σπαργανοῦται, ἵνα τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας ἀπολυτρώσῃ. Δοξάσατε ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸν εὐεργέτην Θεόν, καὶ τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα ἀνυμνήσατε.

Χ. Κ. ΜΑΚΡΗΣ Δρ. Ο. καὶ Ἰατρικῆς

Η ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

Ὀρθόδοξος χριστιανικὴ πίστις ἀπέκρουσεν ἀείποτε τὰ περὶ μετεμψυχώσεως διδάγματα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ τὴν δοξασίαν ταύτην. Οἱ δὲ Μωαμεθανοὶ ἐπίσης πιστεύουσιν εἰς τὴν προϋπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν μετενσάρκωσιν.

Ὁ Figuier ἐν τῷ ὡραίῳ αὐτοῦ συγγράμματι «ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου» λέγει, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῆς γῆς ὡς καὶ αἱ ἐπὶ τῶν πλανητῶν προέρχονται ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐνσωματοῦνται εἰς τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῳόφυτα, εἶτα δὲ μεταβαίνουσιν εἰς τελειότερα ζῶα, μαλάκια, ἀρθρωτά, ἰχθῦς, ἑρπετά, πτηνά, μαστοφόρα, τελευταῖον δὲ ἐνσαρκοῦνται εἰς ἀνθρώπους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αἱ ψυχαὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸν αἰθέρα, δηλ. εἰς τὰ μεταξὺ τῶν πλανητῶν διαστήματα καὶ ἐὰν μὲν δὲν ἔζησαν βίον ἐμπρέποντα, ἐπανέρχονται εἰς τὴν γῆν· ἐὰν δὲ ἀπέκτησαν τὴν δέουσαν τελειότητα μεταφοιτῶσιν εἰς ὑπάρξεις ὑπερανθρωπίνους. Ἐν τῇ νέα των διαβιώσει δὲν διατηροῦσι τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων ὑπάρξεων, ἀλλὰ κέκτηνται ἴχνη τῶν γνώσεων, ἃς ἔμαθον ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ των καὶ τῶν κλίσεων, ἃς εἶχον, ὡς ἐμφαίνεται ἐν ταῖς ὑπάρξεσι πρωΐμως μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς συμπαθείας ἢ ἀντιπαθείας πολλῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἄλλων ψυχικῶν φαινομένων. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες οὓς θαυμάζομεν, ὡς ὁ Ὅμηρος, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Κέπλερ, ὁ Νεύτων, ὁ Λαπλάς, ὁ Ραφαήλ, ὁ Μόζαρτ, ὁ Οὐγκὼ καὶ ἄλλοι εἶναι πνεύματα πολὺ κατώτερα, παραβαλλόμενα πρὸς τοὺς ὑπερανθρώπους αὐτούς. Ἔχουσι σῶμα ἀέριον, κινοῦνται ἐν τῷ ἀπείρῳ εὐχερῶς, τὸ βλέμμα καὶ ὁ νοῦς ἐξικνοῦνται διαυγῶς εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ λαμβάνουσιν ἀκωλύτως γνῶσιν τῶν μυστηρίων τῶν φυσικῶν φαινομένων. Δύνανται δὲ νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὓς ἀγαπῶσι καὶ συμπαθοῦσιν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπεράνθρωπα ταῦτα ὄντα μετενσαρκοῦνται εἶτα εἰς ὄντα ἄλλα πολὺ τελειότερα, ἕως οὗ γινόμενα τέλεια ἐπανέρχονται ὡς πνεύματα εἰς τὸν ἥλιον, ἐξ οὗ ἀπέρρευσαν.

Οἱ Παποῦλλοι, λαὸς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς πιστεύουσιν, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ θνήσκοντος δύναται νὰ ἔρχηται εἰς ἄλλον συγγενῆ ζῶντα καὶ τῇ βοηθείᾳ γοήτων. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Βαγκουβέρης, νήσου τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἀνεγνώρισαν ἐν νεογεννήτῳ παιδίῳ παλαιὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐκ τινων σημείων τοῦ σώματος. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ δοξασία. Λείψανα τῆς τοιαύτης ἀρχεγόνου πίστεως εὑρίσκονται καὶ εἰς μύθους τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, καθ' οὓς οἱ θεοὶ εἰς ζῶα καὶ ἀνθρώπους μεταμορφοῦνται καὶ ἄνθρωποι εἰς ζῶα μεταβάλλονται. Ὁ Ὀδῖνος, ὁ θεὸς τῶν Γερμανῶν λαμβάνει πολλὰς μορφὰς ζώων, ὁ Ζεὺς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς Ἀμφιτρύων καὶ Ταῦρος καὶ Κύκνος, ἡ Ἑκάτη ὡς κύων, ἡ Ἀφροδίτη ὡς περιστερά, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ἄλλοι ὡς ὄφεις.

Ἐπίσης πολλαὶ ἄλλαι παραδόσεις ἐπιρωννύασι τὴν ἰδέαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τοὐντεῦθεν τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἰς ἄλλα σώματα ζώων ἢ ἀνθρώπων κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας. Ἐν δὲ τῇ μυστικῇ φιλοσοφίᾳ τῶν Ἰνδῶν λέγεται, ὅτι αἱ ἐκ τῆς Σελήνης ἐν εἴδει βροχῆς ἐρχόμεναι εἰς τὴν γῆν ψυχαὶ εἰσέρχονται εἰς τὰ φυτά, ἐκ τούτων δὲ εἰς τὰ ζῶα κτλ. Πολλοὶ δὲ θεωροῦσι τὰ ζῶα οὐχὶ διάφορα αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔχοντα ψυχὴν συγγενῆ καὶ ὁμοίαν.

Ἄλλοτε ἐπιστεύετο, ὅτι καὶ εἰς ὄφιν ἔρχεται μετὰ θάνατον ἡ ψυχή, Οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι ἐδόξασαν ὡσαύτως, ὅτι οἱ ὄφεις γεννῶνται ἐκ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ τῶν τεθνεώτων. Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλεομένους εἶδον δράκοντα εὐμεγέθη περιειλεγμένον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· οἱ δὲ σοφοὶ ἐδίδαξαν, ὅτι ὡς οἱ βόες σηπόμενοι γεννῶσι μελίσσας καὶ οἱ ἵπποι σφῆκας καὶ οἱ ὄνοι κανθάρους, οὕτω καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, τοῦ μυελοῦ ἀποσυντιθεμένου ζωογονοῦσιν ὄφεις καὶ ὅτι τοῦτο ἐννοήσαντες οἱ παλαιοὶ τὸν δράκοντα «συνῳκείωσαν τοῖς ἥρωσιν.» Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πλατωνικοῦ Ἡρακλείδου, τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἠφανίσθη, ὄφις δὲ λέγεται ἐφάνη ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὅτε δὲ πάλιν ἀπέθανεν ὁ Πλωτῖνος ὁ φιλόσοφος, ἐνεφανίσθη ἀφῆς ὄφις ὑπὸ τὴν κλίνην του, ὅστις ἐκρύβη εὐθὺς εἶτα εἴς τινα ὀπήν. Καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγχίσου ἐμφωλεύει, κατὰ Οὐεργίλιον, ὄφις. Ἐφ' οὗ καὶ τὸ ἔθιμον νὰ γράφωσιν ὄφεις εἰς τοὺς τάφους καὶ εἰς ληκύθους, ὡς συμβολίζοντας τοὺς νεκρούς. Ἐντεῦθεν καὶ τοὺς δαίμονας τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν τάφων ὠνόμασαν δαίμονας ἀγαθούς, ὡσαύτως δὲ τοὺς ὄφεις τῶν ναῶν, οἷον τοῦ Ἐρεχθείου καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Τροφωνίου.

Τῆς πίστεως περὶ μετεμψυχώσεως εἰς φυτὰ εὑρίσκομεν ὡσαύτως ἴχνη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς ὁ μύθος τοῦ Οὐεργιλίου περὶ τοῦ Πολυδώρου, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Πρίαμος ὅπως σφετερισθῇ τοὺς κομιζομένους ὑπ' αὐτοῦ θησαυρούς. Ὅτε δὲ ὁ Αἰνείας διῆλθε τυχαίως τοῦ τάφου του καὶ

ἠθέλησε ν' ἀποσπάση κλάδους τῶν ἐπ' αὐτοῦ μύρτων, αἷμα ἔρρευσεν ἐκ τῶν ριζῶν. Ἐπαναλαβὼν δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ πάλιν ἔρρευσεν αἷμα. Ἀποπειραθεὶς δὲ καὶ τρίτον, ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον, ἤκουσε φωνὴν θρηνώδη: «Διατί, ὦ Αἰνεία, μὲ σπαράττεις τὸν δυστυχῆ; Φείσθητί μου, δὲν εἶμαι ξένος. Ἐν Τροίᾳ ἐγεννήθην. Καὶ τὸ αἷμα τοῦτο δὲν ἐξέρχεται ἐκ κλάδου ἀναισθήτου· εἶμαι ὁ Πολύδωρος.» Ὅμοια ἀναφέρει καὶ ὁ μῦθος τοῦ Ὀβιδίου, καθ' ὃν ἡ νύμφη Δρυόπη κόπτει φύλλα λωτοῦ, σταγόνες δ' αἱματώδεις πίπτουσιν ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ μετὰ φρίκης κινοῦνται οἱ κλῶνες αὐτοῦ, διότι ἐν τῷ λωτῷ ζῇ ἡ νύμφη Λωτίς, ἥτις φεύγουσα ἄλλοτε τὸν Πρίαμον μετεμορφώθη εἰς τὸ φυτὸν τοῦτο.

Ἀλλὰ καὶ τὰ δένδρα ἐκ παλαιοτάτου χρόνου ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἔμψυχα ὡς ἐπιμαρτυροῦ καὶ ὁ κάλλιστος μῦθος περὶ τῶν Ἁμαδρυάδων. Αἱ Ἁμαδρυάδες εἶναι νύμφαι, αἵτινες μετὰ τῶν δρυῶν γεννῶνται καὶ μετ' αὐτῶν φθείρονται.

Ὡς ἔμψυχα δὲ τὰ δένδρα νοοῦσιν, ὅταν πλήττωσιν αὐτὰ οἱ ὑλοτόμοι καὶ στενάζουσι καὶ αἷμα ῥέει ἐκ τῶν πληγμάτων, ὡς ἐδόξαζον οἱ ἀρχαῖοι, ἐκ τῆς δοξασίας δὲ ταύτης προῆλθε καὶ ἡ πίστις ὅτι οἱ θεοὶ ἐγεννήθησαν ἐκ δένδρων ἢ κατοικοῦσιν ἐν αὐτοῖς καὶ δίδουσι χρησμοὺς ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Ἄδωνις ἐγεννήθη κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τῆς Μύρρας, ἥτις μετεμορφώθη εἰς δένδρον. Ὁ Ὄσιρις κατὰ τὰς αἰγυπτιακὰς παραδόσεις κατῴκει ἄλλοτε εἰς δένδρον. Αἱ Δρυάδες κατῴκουν ἐπὶ δένδρων. Ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς Ροδίοις ἐκαλεῖτο ἔνδενδρος καὶ φηγοναῖος ἐν Δωδώνῃ, ἔνθα ἀπὸ δρυὸς ἔδιδε τοὺς χρησμούς. Ἐπίστευον δὲ καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἄραβες, ὅτι ἐντὸς τῶν δένδρων κατῴκουν οἱ θεοί. Σαφεστέραν περὶ μετενσαρκώσεως τῆς ψυχῆς ἰδέαν δίδωσιν ἡμῖν ὁ παρὰ Στοβαίῳ Ἑρμῆς, ὅστις λέγει: «Τῶν ψυχῶν πολλαὶ αἱ μεταβολαί, τῶν μὲν εἰς τὸ εὐτυχέστερον, τῶν δὲ εἰς τὸ ἐναντίον. Αἱ μὲν γὰρ ἑρπετώδεις οὖσαι εἰς ἔνυδρα μεταβάλλουσιν, αἱ δὲ ἔνυδροι εἰς χερσαῖα, αἱ δὲ χερσαῖαι εἰς πετεινά, αἱ δὲ ἀέριοι εἰς ἀνθρώπους, αἱ δὲ ἀνθρώπιναι ἀρχὴν ἀθανασίας ἔχουσιν εἰς δαίμονας μεταβάλλουσαι, εἶτ' αὖ οὕτως εἰς τὸν τῶν θεῶν χορόν· χοροὶ δὲ δύο θεῶν, ὁ μὲν τῶν πλανωμένων, ὁ δὲ τῶν ἀπλανῶν, καὶ αὕτη ψυχῆς ἡ τελειοτάτη δόξα, ψυχὴ δὲ εἰς ἀνθρώπους ἐλθοῦσα ἐὰν κακὴ μείνῃ, οὔποτε τεύξεται ἀθανασίας, παλίσσοντος δὲ τὴν ὁδὸν ὑποστρέφει τὴν ἐπὶ τὰ ἑρπετά. Καὶ αὕτη καταδίκη ψυχῆς κακῆς.»

Βαθμηδὸν ἡ περὶ μετεμψυχώσεως δοξασία ἐπεξετάθη καὶ ἐκ τῆς διαδόσεως τοῦ πνευματισμοῦ. Πολλαὶ δὲ παραδόσεις παριστῶσι τὴν ψυχὴν ἐξερχομένην τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ τὸν ὕπνον καὶ ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἀντικαθισταμένην ὑπὸ ἄλλου πνεύματος καὶ πάλιν ἐπιστρέφουσαν εἰς αὐτόν. Κατ' ἄλλους δὲ καὶ πᾶς ἄνθρωπος μεταμορφοῦται καὶ σωματικῶς κατὰ πάντα τρόπον καὶ ἐξαφανίζεται ὡς διὰ μαγείας. Ἡ πίστις αὕτη καὶ ἐνισχύθη καὶ ἐπεξετάθη ὑπὸ τῶν Θεοσόφων, Ὀρφικῶν, Πυθαγορείων, τοῦ Ἐμπεδοκλέους, Πινδάρου καὶ Πλάτωνος, τοῦ Τυανέως καὶ πολλῶν ἄλλων. Ἐσχάτως ὅμως ὁ πνευματισμὸς διὰ τῶν συνεχῶν πειραμάτων ἐπὶ ὑπνωτιζομένων ἀπέδειξε τὴν συνέχειαν τῆς ζωῆς.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω βεβαίως δὲν ἐπενοήθησαν ἄνευ λόγου, ἡ δὲ παράδοσις καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία διὰ τοῦ στόματος τόσων ἀρχαίων ἐπισημοτήτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σφάλλῃ. Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀκρίβεια ἐν ταῖς λεπτομερείαις, ἀλλ' ἐν τῇ βάσει οὐχί· ἀφοῦ δὲ ἡ ὕπαρξις πνεύματος ἢ ψυχῆς σοβαρῶς δὲν ἀμφισβητεῖται πλέον, ἕπεται ὅτι ἀφοῦ αὕτη εἶ αι ἀναλλοίωτος καὶ ἀθάνατος, θὰ ἐξακολουθῇ ἐπιζῶσα καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος καὶ δὴ δρῶσα καὶ οὐχὶ ἀδρανοῦσα, διότι καὶ ἐν τῷ σύμπαντι οὐκ ἦν ἀδράνεια. Ἄλλως τε ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῆς προόδου καὶ ἐξιχνιάσεως τῶν πάντων ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν ἡ λέξις θάνατος δὲν ἔχει πλέον τὴν σημασίαν τῆς ἐξαφανίσεως, ἀλλὰ τῆς μεταβολῆς ἐν παντί. Ὁ ἄνθρωπος ἑπομένως μετασχηματίζεται ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς ὁλονέν, ἀλλὰ δὲν ἐξαφανίζεται, οὔτε ἀδρανεῖ εἰς τοὺς αἰῶνας, διότι ἡ ἀδράνεια, ὡς εἴπομεν, οὐδαμοῦ ὑπάρχει. Οἱ ἰσχυριζόμενοι δέ, ὅτι ζωὴ ἑτέρα τῆς παρούσης δὲν ὑπάρχει μετὰ θάνατον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐγεννήθη καὶ ὅτι ἀπόλλυται καὶ ἐξαφανίζεται μετὰ θάνατον, οὐ γινώσκουσι φυσικὴν καὶ φυσικοὺς νόμους, ἱστορίαν καὶ χημείαν, παντελῶς δὲ ἀγνοοῦσι τὴν ἐξέλιξιν, ἕωλα ἀποφαινόμενοι.

Αἱ ἐπιστῆμαι ἄλλως τε ὁλονὲν προοδεύουσι καὶ οἱ ὑλισταὶ ἀπολλύσαν ἔδαφος.

Φ. Π.

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Πολλάκις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ συναντῶνται διάνοιαι ἐκτάκτως φιλοσοφικαὶ τοῦ μετὰ θάνατον ὁρίζοντος, αἵτινες ἐκπλήττουσιν, ἐπιβάλλουσι καὶ κυριεύουσι.

— Ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ πρὶν ἢ διαμορφωθῇ ἡ ψυχὴ συμφώνως πρὸς τὰς γνώσεις τοῦ κόσμου τούτου, αἴφνης ἐκδηλοῦνται προτερήματα καὶ γνώσεις μουσικαί, μαθηματικαὶ καὶ ἐπιστημονικαί, δι' ἃς θ' ἀπητοῦντο πολλῶν δεκάδων ἐτῶν σπουδαὶ καὶ μελέται.

— Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος προβαίνει εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ κλίνει ν' ἀφομοιωθῇ πρὸς τὴν νεκρὰν ὕλην, τοὐναντίον ἡ ψυχή του ὑψόνεται καὶ τείνει ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΣΑΚΙΣ ἀναφέρει τις περὶ ἄρκτων βεβαίως θὰ ἀναμιμνήσκεται τοὺς τύπους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους βλέπομεν συνήθως, ἤτοι τὴν ὑπομέλαιναν ἄρκτον, τὴν ὁποίαν περιφέρουσιν οἱ ὁδηγοί της εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὸ φίμωτρον εἰς τὸ στόμα καὶ χορεύουσαν πρὸ τῶν θεατῶν, ὡς καὶ τὴν λευκὴν ἄρκτον, ἥτις θεωρεῖται ὡς ἓν τῶν ἰσχυρῶν θηρίων, τὰ ὁποῖα περικλείουσι ἐντὸς σιδηρῶν φραγμῶν.

Ἀλλὰ ὅλαι αἱ ἄρκτοι δὲν ἀνάγονται εἰς τὸν τύπον τῶν δύο τούτων, ἀλλὰ διαφέρουσιν ἀξιοσημειότως.

Ἡ οἰκογένεια τῶν ἄρκτων εἶναι πολυάριθμος καὶ εὑρίσκεται διεσκορπισμένη καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχουν θηρία καὶ τοῦτο ἀκριβῶς προδηλοῖ τὴν μεγάλην διαφορὰν τῶν εἰδῶν καὶ τῶν χαρακτήρων αὐτῶν.

Ἀληθῶς ἅπασαι αἱ ἄρκτοι εἰσὶν ἐλευθερίως ταρσοβάμονες καὶ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐφάπτεται τοῦ ἐδάφους καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν. Φέρουσι συνήθως πέντε δακτύλους ἰσχυροὺς καὶ ὄνυχας δυνατοὺς καὶ ἀγκυστρωτούς, φθειρομένους ὅμως ἐν τῷ βαδίσματι. Τὸ σῶμα τῶν ἄρκτων εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον εὐτραφές, βαρὺ καὶ πλατύ· ὑπάρχουσιν ὅμως καί τινες εὐσώματοι, εὐάρεστοι καὶ εὐκίνητοι. Ἐκτὸς μικρᾶς τινος ἐξαιρέσεως πᾶσαι αἱ ἄρκτοι εἰσὶν ἐξαιρέτως ἀναρριχητικαὶ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ζῶσιν ἐν τοῖς ζωολογικοῖς κήποις καὶ εὐκόλως συνηθίζουσιν εἰς παίγνια καὶ ἐργασίας τινάς.

Ἡ ἄρκτος γενικῶς εἶναι ζῶον παμφάγον, ἀρεσκόμενον εἰς τὴν φυτικὴν ὅπως καὶ εἰς τὴν ζωϊκὴν τροφήν. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἀποκλειστικῶς σαρκοφάγοι, ὅπως εἶναι ἡ Πολικὴ ἢ Λευκὴ ἄρκτος, ἐνῶ ἄλλαι εἰσὶν ἀποκλειστικῶς φυτοφάγοι.

Ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος Ἄρκτος εἶναι ἡ μελάγχρους, ἥτις καὶ σήμερον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εὑρίσκεται καθ' ὅλην τὴν παλαιὰν Ἤπειρον, πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῶν Ἰμαλαΐων. Ὁ πολιτισμὸς ὅμως ἐξεδίωξε τὸ ζῶον τοῦτο ἐκ τῶν πεδιάδων καὶ ὑπεχρέωσεν αὐτὸ νὰ ζῇ ἐπὶ τῶν ὀρέων. Εἶνε παχυμελές, χονδρὸν καὶ πλατύ, ἔχει μῆκος μέχρι δύο μέτρων καὶ βάρος 250 κιλόγραμμα· φέρει οὐρὰν ἀτημέλητον, ὦτα μικρά, τρίχωμα μακρὸν καὶ πυκνόν. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αἱ διάφοροι ἄρκτοι, αἱ ζῶσαι εἰς τόσα ἀπομεμακρυσμένα μέρη φυσικῶς διαφέρουσι κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὸ τρίχωμα. Ὅσον δὲ προχωρεῖ τις πρὸς βορρᾶν, τὰ εἴδη τῶν ἄρκτων εἰσὶ μεγαλείτερα. Αἱ ἄρκτοι τῶν Πυρηναίων, τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Σορίας δὲν παραβάλλονται πρὸς ἐκείνας τῆς Νορβηγίας, τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Καμτσιάκας.

Ἄρκτοι χορεύουσαι

Κατὰ τὸ θέρος ἡ ἄρκτος εὐχαρίστως τρέφεται ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸν χειμῶνα γίνεται σαρκοφάγος καὶ ὁσάκις ἡ πεῖνα τὴν στενοχωρήσῃ, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ ζῴων μεγαλειτέρων αὐτῆς, οἷον ἵππων καὶ βοῶν, οὓς καταδιώκει τροχάδην καὶ εἰσέρχεται βιαίως ἐντὸς τῶν σταύλων καὶ τῶν οἰκιῶν, ὅπου μεταδίδει τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον.

Ὁ ὄχλος πιστεύει, ὅτι ἡ Ἄρκτος περιέρχεται διαρκούντως τοῦ χειμῶνος εἰς βαθὺν λήθαργον καὶ τοῦτο ἐλέχθη καὶ ἐπανελήφθη ὑπὸ συγγραφέων καὶ φυσικῶν· ἐν τούτοις ὁ λήθαργος οὗτος τῶν ἄρκτων διαφέρει πολὺ τῶν ὀρείων μυῶν καὶ ἄλλων ζώων.

Ἐπερχομένου τοῦ χειμῶνος, ἡ ἄρκτος προετοιμάζει τὴν κοίτην της μεταξὺ τῶν κρημνῶν ἢ ἐν ἐσκαμμένῃ τινὶ κοιλότητι τῆς γῆς καὶ ἐν ἀνάγκῃ σκάπτει, εὐρύνουσα τὸ μέρος της· ἢ καὶ ἐντὸς πυκνοῦ δάσους σχηματίζει διὰ τῶν κλάδων καὶ φύλλων σκέπασμα ἐν εἴδῃ καλύβης. Πληροῖ τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ χόρτα, φύλλα, κλάδους κ.τ.λ. σχηματίζουσα οὕτω κατάλληλον, ἂν ὄχι πολυτελῆ κλίνην. Ἐνταῦθα δέ, ὁπόταν τὸ ψῦχος ἐπέρχεται δριμύτατον, κατάκειται κοιμωμένη εἰς βαθύτατον ὕπνον, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τούτοις καὶ εἰς τοιοῦτον, ὥστε νὰ εὑρίσκεται ἐν διαρκῆ ληθάργῳ.

Ἄλλως τε οὐδέποτε τοῦτο παρετηρήθη εἰς τὰς αἰχμαλώτους ἄρκτους ἢ ἐν τοῖς ζωολογικοῖς κήποις.

Ἡ θήρα τῆς Ἄρκτου εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος, ἀλλ' ἐν τούτοις ὑπῆρξε πάντοτε μία ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀπολαύσεων.

Ἡ Ἄρκτος διωκομένη ὑπὸ τῶν κυνῶν πρῶτον φεύγει καὶ εἶτα ἐπιστρέφει καὶ τίθεται εἰς ἄμυναν.

Δι' ἑνὸς κτύπου τοῦ ἑνὸς αὐτῆς ποδὸς ἐκοιλίζει κῦνα καὶ τῷ θρύει τὴν σπονδυλικὴν στήλην. Ἐὰν δὲ πληγωθῇ, ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ θηρευτοῦ, ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων αὐτῆς ποδῶν καὶ ζητεῖ νὰ τὸν πνίξῃ διὰ τῶν ἐμπροσθίων. Σπανίως δάκνει, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τῆς λακτίσεως καταβάλλει τὸν ἄνθρωπον. Οἱ κάτοικοι τῆς Σιβηρίας παρὰ τὴν καταπληκτικὴν αὐτῆς δύναμιν, τὴν συλλαμβάνουσιν, ὅπως ποιοῦσιν οἱ

Πολικὴ Ἄρκτος.

Ἰνδοὶ διὰ τοὺς *Γιαγγοῦ*. Περιελίσσουσι τὸν ἀριστερὸν βραχίονα διὰ δέρματος προβάτου καὶ διατρυπῶσι τὴν ἄρκτον δι' ἐγχειριδίου, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη ἀνορθοῦται ἐπὶ τῶν ποδῶν της ἢ τῆς συντρίβουσι τὸ κρανίον διὰ βαρείας μαχαίρας. Βεβαίως ὅμως ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ῥωμαλέος καὶ τολμηρὸς θηρευτής.

Τὸ κρέας τῆς Ἄρκτου τρώγεται παρὰ τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἄλλοι μὲν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡδύτατον, ἄλλοι κηρύττουσιν, ὅτι εἶναι εὔγευστον, καὶ ἄλλοι, ὅτι εἶναι μόλις ὑποφερτόν· πάντες ὅμως συμφωνοῦσιν εἰς τὸ ὅτι τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ κρέατος τῆς ἄρκτου εἶναι τοῦ πέλματος (πατοῦνα) τῶν ποδῶν της. Ἄλλοτε τὸ λίπος αὐτῆς εἶχε ποιὰν σπουδαιότητα ὡς θρεπτικῆς οὐσίας. Τὴν σήμερον ὅμως τοῦτο εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν ἔχει σημασίαν, μόνον δὲ ἐκτιμᾶται πάντοτε ἡ μηλωτὴ αὐτῆς.

Ἡ ἄρκτος πάντοτε εἰσήγετο εἰς τὰ δημόσια θεάματα, οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι μετέφερον συχνάκις μέγαν ἀριθμὸν τοιούτων ἐκ τοῦ Λιβάνου, ὅπως ἐκθέτωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ· λέγεται δέ, ὅτι μετέφερον τοιαύτας καὶ ἐκ τῶν βορείων μερῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λιβύας. Κατὰ δὲ τὸν μεσαίωνα οἱ πρίγκηπες καὶ ἡγεμόνες ἠρέσκοντο τόσον πολὺ εἰς τὴν πάλην μεταξὺ ἄρκτων καὶ κυνῶν καὶ δὴ μεταξὺ ἄρκτων καὶ ταύρων, ὥστε διετήρουν ἐν τοῖς κλωβοῖς ἄρκτους ἐπὶ τούτῳ ἠσκημένας πρὸς μάχην.

Ἐκομίζοντο δὲ αὗται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐντὸς μιᾶς μεγάλης κύρτης (κλωβίου) ἥτις διὰ μέσου ἐπιτηδείου μηχανισμοῦ ἠνεώγετο ἐξ ἀποστάσεως καὶ οὕτω τὸ θηρίον ἀφίετο ἐλεύθερον νὰ ἐξέλθῃ τῆς εἱρκτῆς του.

Ἐνίοτε ἠρεθίζοντο διὰ πλήξεως αἱ ἄρκτοι, ἵνα ὁρμήσωσιν, ὅπως ἔπραττον καὶ διὰ τοὺς ταύρους. Εἰς δὲ τὴν Μαδρίτην ἔτι ἐσχάτως ἔθετον εἰς πάλην ἐν τοῖς δημοσίοις θεάμασιν ἄρκτους μετὰ ταύρων· εἰς δὲ τοὺς Παρισίους κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἠρέσκετο τὸ κοινὸν νὰ βλέπῃ πάλην μεταξὺ κυνῶν καὶ ἀλυσσοδέτων ἄρκτων.

Ὡς λέγει ὁ Κάρολος Vogt, ἡ Ἄρκτος εἶνε πανοῦργος, παθητική, νοήμων, καὶ ἐρωτότροπος. Ἡ νέα ἄρκτος τοὐναντίον εἶναι πολὺ πονηρά, νοήμων, φρόνιμος καὶ ἀφοσιωμένη εἰς τὰς συντρόφους της. Διηγεῖται, ὅτι εἷς τι τᾶξείδιόν του εἰς τὰ βόρεια μέρη, εἶχον μεταφέρει ἄρκτον περίπου ἐξ μηνῶν, ἥτις εἶχε συλληφθῇ εἰς Ῥωσσίαν. Δὲν ὑπετάσσετο εἰμὴ εἰς τὴν βίαν καὶ ὑπήκουε μόνον ὁσάκις ἐδέρετο καὶ τὴν ἠνάγκαζον νὰ μένῃ ἐπί τινας ἡμέρας ἐπὶ τῆς κλίνης. «Ἤτο λέχει ὁ Vogt, τὸ νοημονέστερον ζῷον ὅπερ εἴχομεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, μεταξὺ τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἀλωπεκῶν. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὑρίσκετο ἐν βυτίον πλῆρες ἁλατισμένου κρέατος, ἐνῷ δὲ τ' ἄλλα ζῷα περιήρχοντο αὐτὸ καὶ ἐπεχείρουν μάτην νὰ διαβρώσωσι τὸ ξύλον, ἡ ἄρκτος τουναντίον ἀφοῦ μετὰ προσο-

Ἡ μελάγχρους Ἄρκτος.

χῆς περιῆλθε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ βυτίον, εὗρεν ἐπὶ τέλους τὸ πωμάτιον καὶ κατώρθωσε νὰ τὸ ἀνασύρῃ διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ποδῶν της, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὸ μακρὸν ῥύγχος της καὶ νὰ λείχῃ τὸ περιεχόμενον. Ἡ νέα ἄρκτος δύναται νὰ ἦ ἀγροῖκος, ἐπίμονος καὶ πεισματώδης, ἀλλὰ ὁ χυδαῖος οὗτος τρόπος της καὶ ἡ ὀλίγη ἀνεπιτηδειότης της δὲν ἀποκλείουσι καὶ τὴν νοημοσύνην της. Ὅπως τ' ἄλλα σαρκοφάγα ζῷα ἡ ἄρκτος γηράσκουσα γίνεται ἰδιότροπος καὶ μοχθηρά,

ἰδίως ὅμως ὁπόταν ἐνοχλεῖται. Διέρχεται δὲ ὁλοκλήρους ὥρας ἐκμυζῶσα τοὺς πόδας της καὶ γρυλλίζουσα ἡδέως.

«Ἡ ἄρκτος μου εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐκμυζᾷ τοιουτοτρόπως ἓν κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός μου καὶ τοῦ χιτῶνός μου, ὁπόταν ἐγὼ ἱστάμην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐὰν δὲ παρηνωχλεῖτο ἐν τῇ εἰρηνικῇ ταύτῃ ἐργασίᾳ, ἠρεθίζετο καὶ ἄφηνε μόνον ἡσύχους νὰ διέρχωνται ὅσοι δὲν τὴν ἠνόχλουν». Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Σιβηρίας μεταχειρίζονται τὴν νέαν ἄρκτον ἐν ὅσῳ εἶνε νέα εἰς τὴν περιστροφὴν τῆς τροχοῦ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν βαθέων φρεάτων· πρὸς τούτοις τὴν μεταχειρίζονται πρὸς μεταφορὰν ξύλων εἰς ὡρισμένον μέρος. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπάρχει προφανὴς ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ τέλους τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἡ πρὸς τὰς ἄρκτους μεγάλη ἐμπιστοσύνη καθίσταται πολλάκις ἐπικίνδυνος διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ὑπάρχει ἄρκτός τις ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἄρκτον, περὶ ἧς ἀνωτέρω ὡμιλήσαμεν· αὕτη καλεῖται Ἄρκτος λεοντόχρους, ἀλλὰ εἶναι γνωστὴ μᾶλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄρκτος ἀνυκτοκίτρινος, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ τριχώματός της. Τὸ χρῶμα ὅμως τοῦτο ποικίλλει κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἡ ἄρκτος αὕτη ἐθαυμάσθη ὡς σπανία ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων ἐν τοῖς ἱπποδρομίοις καὶ οὐχὶ ἡ πολικὴ ἄρκτος, περὶ τῆς ὁποίας δὲν εἶχον οὖτοι σαφεῖς γνώσεις. Τοιαῦται ἄρκτοι πολλάκις ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὰ ἀγγλικὰ φύλλα πολλάκις ἔγραψαν περί τινος τοιαύτης ἄρκτου, ἥτις ἔζησεν ἐν Oxford καὶ ἐγένετο λαϊκωτάτη ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς περιχώροις, ἕνεκα τῆς φιλοφροσύνης της καὶ τῶν χαριεντισμῶν της, διότι τὴν μετεχειρίζοντο λίαν φιλοφρόνως. Ἡμέραν τινὰ τὴν ἔφερον εἰς κατάστημά τι, ὅπου τῇ προσέφερον γλυκύσματα. Διετήρησε δε τοσοῦτον ζωηρὰν τὴν μνήμην, ὥστε ἐξ μῆνας μετὰ ταῦτα ἐνῷ τῇ εἶχον ἀφαιρέσει τὴν ἅλυσσον ἐκ τοῦ λαιμοῦ ἔφυγε καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ κατάστημα αὐτό. Ὁ καταστηματάρχης ἐξεπλάγη, ἀλλὰ ἡ ἄρκτος ὡς νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκοντο τὰ γλυκύσματα καὶ ἤρξατο νὰ διερευνᾷ ἕως ὅτου ἦλθεν ὁ κύριός της καὶ τὴν προσέλαβεν. Ἔχει ὄσφρησιν καλὴν καὶ λεπτὴν καὶ οὐδέποτε λησμονεῖ ὅ,τι τῇ ἀρέσει.

Μεταξὺ τῶν ἄρκτων τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει μία, ἥτις φημίζεται διὰ τὴν θηριωδίαν της, περὶ ἧς ἔγραψαν πολλοὶ θηρευταὶ καὶ ταξειδιῶται, ὀνομάζεται δὲ ἄρκτος Γρίζλυ, τουτέστιν ἄρκτος θηριώδης, προσδώσαντες αὐτῇ συστηματικὸν ὄνομα τοῦ τόπου· εἶνε δὲ μεγαλειτέρα πλατυτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῆς πολικῆς ἄρκτου· καὶ ἔχει τρίχωμα πυκνὸν φαιὸν καὶ ὀλίγον σκοτεινόν. Τὸ βάδισμά της εἶναι ἐπαγωγόν, ὅπως τῆς εὐρωπαϊκῆς ἄρκτου. Ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῶν δένδρων, πρὸς ἀναζήτησιν βαλάνων, ἀλλὰ κατόπιν, ἅμα βαρύνῃ, δὲν δύνατται.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἄρκτος

Ἡ ἄρκτος αὕτη, ἥτις ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ βοός, δὲν φοβεῖται τὸν ἄνθρωπον καὶ δὴ ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ, ὁσάκις τὸν συναντήσῃ εἴτε πεζῇ, εἴτε ἔφιππον ἐν πάσῃ περιπτώσει.

Οἱ θηρευταὶ οἵτινες τὴν κυνηγοῦσιν, ἐὰν δὲν κατορθώσωσι νὰ φονεύσωσιν αὐτὴν διὰ βολῆς πυροβόλου, δέον νὰ ἐξαφανισθῶσι πρὸ αὐτῆς, ἄλλως εἶναι χαμένοι. Τὸ ἐκμανὲν θηρίον τὸν καταδιώκει τότε καὶ ἂν τὸν πλησιάσῃ, τῷ κατασυντρίβει τὸ σῶμα δι' ἑνὸς λακτίσματος.

Ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ, ὅστις δυνηθῇ νὰ κοσμηθῇ διὰ κλοιοῦ ἐξ ὀδόντων τοιαύτης ἄρκτου, θαυμάζεται καὶ τιμᾶται ὑπὸ πάντων.

Τοιαῦται θηριώδεις ἄρκτοι μετεκομίσθησαν πολλάκις εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ μετά τινα ἔτη αἱ πλεῖσται

τούτων ἀποτυφλοῦνται· κατορθοῦσι ὅμως διὰ καταλλήλων μέσων ν' ἀποκοιμίζονται ὡς καὶ διὰ τοῦ χλωροφορμίου καὶ ἀναλαμβάνουν τὴν ὅρασιν κατόπιν ἐγχειρίσεως. Μικροτέρα τῆς προηγηθείσης ἄρκτου ὑπάρχει ἄλλη τις ἄρκτος, τὴν ὁποίαν οἱ φυσικοὶ καλοῦσιν Ἀμερικανικὴν ἄρκτον, οἱ δὲ ἐντόπιοι καλοῦσι Βαριβάλ· εἶνε σχεδὸν μελάγχρους καὶ ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν πολικὴν ἄρκτον· εὑρίσκεται δὲ καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικήν. Τὴν συλλαμβάνουσιν εὐκόλως διὰ τῶν ὅπλων καὶ τῶν κυνῶν· οἱ δὲ ἀμερικανοὶ εὐχαριστοῦνται ἐν δημοσίοις θεάμασιν ὁπότε θέτουσιν εἰς πάλην ἄρκτον μετὰ κυνῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΙΑΚΜΟΣ

Ὁ πίθηκος οὗτος εἶνε χονδρότερος τοῦ βαβουΐνου καὶ δὲν χαίρει ὑποθάλψεως παρὰ τοῖς κατοίκοις τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ἔνθα ἰδίως διαιτᾶται, διότι καταστρέφει τὰς γεωργημένας γαίας των! Ἐν τούτοις συλλαμβανόμενοι μικροὶ οἱ πίθηκοι οὗτοι εἶναι κάλλιστοι φύλακες τῶν οἰκιῶν, δι' ἃς συνήθως τοὺς μεταχειρίζονται.

Ὁ εὐεργετικὸς πίθηκος

Μεγάλην ἐκδούλευσιν ἰδίως προσφέρουσιν εἰς τοὺς κατοίκους, ὅταν τὸ ἔδαφος τῆς χώρας ταύτης ὑποφέρει ἀπὸ ἔλλειψιν ὕδατος. Ὁσάκις λοιπὸν συμβῇ τοῦτο καὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων ὡς καὶ ἡ ὕπαρξις τῶν ζώων των, ὁ Σίακμος γνωρίζει νὰ εὑρίσκῃ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον, σκάπτοντες, εὑρίσκουν ὕδωρ.

Ἀφοῦ λοιπὸν δώσωσι τροφὴν ἁλατοῦχον εἰς τὸν πίθηκον καὶ δφήσουν νὰ διψάσῃ ὑπερβαλλόντως, δένουσι πέριξ τῆς κεφαλῆς του σχοινίον μακρόν, ἵνα μὴ δύναται νὰ φύγῃ καὶ τὸν ἀκολουθοῦν.

Τὸ ζῶον πορεύεται οὕτω τῆδε κἀκεῖσε, σταματᾶ πέριξ τῶν ξηρῶν φυτῶν, ἅτινα ἐνίοτε ἀποσπᾶ καὶ ὀσφραίνεται, καὶ μεταβαίνει εἶτα ἄλλοσε, ἕως ὅτου πεισθῇ καὶ σταματήσῃ καὶ ἀρχίζει νὰ σκάπτῃ διὰ τοῦ ποδὸς τὸ μέρος. Πλησιάζουσι τότε οἱ σύνοδοί του καὶ εὑρίσκουσι τὸ ὕδωρ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἐν μειδίαμα ἀρκεῖ, ἔστω καὶ μακρόθεν, ἵνα ἡ ψυχὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰ μέλαθρα τῶν ὀνείρων.

Β. Οὐγκὼ

Ὁ ἔρως ἔχει παιδαριωδίας· ἀλλ' ὅμως τὰ ἄλλα πάθη ἔχουν μικροπρεπείας. Αἶσχος εἰς τὰ πάθη, ἅτινα καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον μικροπρεπῆ Τιμὴ δὲ πρὸς τὸ καθιστῶν αὐτὸν παιδίον.

Β. Ο.

Πάσχεις διότι ἐρᾶς; ἔρα πλειότερον.
Τὸ ἐξ ἔρωτος ἀποθνήσκειν ταυτὸ τοῦ ζῆν ἐξ ἔρωτος.

Β. Ο.

Ὦ ἀγαλλιάσεις τῶν μικρῶν πτηνῶν!
Ἔχουν τὸ κελάδημα, διότι ἔχουν τὴν φωλεάν!

Β. Ο.

Ὁ ἔρως εἶνε οὐράνιος ἀναπνοὴ ἐκ τῆς αὔρας τοῦ παραδείσου..

Β. Ο.

Ἐμβριθεῖς καρδίαι, νόες σοφοί, λάβετε τὴν ζωὴν ὡς ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασεν· εἶνε μακρὰ δοκιμασία, ἀκατάπληκτος προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἄγνωστον μοῖραν.

Ἡ μοῖρα αὕτη, τὴν ἀληθῆ ἐννοῶ, ἀρχίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τῆς πρώτης βαθμίδος τοῦ τάφου. Τότε ἐμφανίζεταί τι εἰς αὐτόν, καὶ τότε μόλις ὁ ἄνθρωπος διακρίνει τὸ ὁριστικόν. Ὁριστικόν, λέγω.

Οἱ ζῶντες βλέπουν τὸ ἀόρατον· μόνον εἰς τοὺς νεκροὺς καθίσταται ὁρατὸν τὸ ὁριστικόν. Ἐν τοσούτῳ δέ, ἀγαπᾶτε καὶ πάσχετε· ἐλπίζετε καὶ μελετᾶτε. Οὐαὶ εἰς τὸν ἐρασθέντα μόνον σωμάτων, σχημάτων, ἐπιφανειῶν! Ὁ θάνατος θὰ ἐξαλείψῃ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. Προσπαθεῖτε νὰ ἐρᾶτε ψυχῶν, διότι ταύτας θὰ ἐπανεύρετε!

Β. Ο.

Ἐὰν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐρῶν εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐσβύνετο ὁ ἥλιος.

Β. Ο.

Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

(Ἐκ τῆς Πινακοθήκης τοῦ Βατικανοῦ) *Εἰκὼν τοῦ Μουρίλλου*

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ!

Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ! Εὐλογημένη πόλις.
Ὀνειρευτὸ προσκύνημα τῆς οἰκουμένης ὅλης
Χιλιάδες τώρα χρόνια,
Τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς Ἀκρόπολις αἰώνια,
Στὸν πόνο μας θεώρατος καὶ φωτοβόλος φάρος,
Ποῦ χύνεις μὲς τὰ στήθη μας ἐλπίδα, φῶς καὶ θάρρος!

Ἱερουσαλήμ! Τώρα ἀπονιᾶς σκληρότητα δὲ δείχνεις.
Σὰν πρῶτα στοὺς προφῆτές σου κι' οὔτε λιθάρια [ρίχνεις
Σαὐτοὺς ποῦ στέλνουν οἱ θεοί.
Τώρα προσέχουν οἱ λαοὶ στῶν ποιητῶν τὴ λύρα,
Κι' ἂν ζεῖν στοῦ σκοτεινοῦ ὑλισμοῦ τὴν ἐποχὴ τὴ [στεῖρα.
Τὸ Πνεῦμα, ἀστέρι πολικό, φωτίζει αἰώνια τὴ Ζωή.

Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ! ὅλης τῆς γῆς πατρίδα.
Ἂν καὶ ποτὲ μὲ τὰ ὑλικὰ τὰ μάτια μου δὲν εἶδα,
Τὴν αἱματόβρεχτή σου γῆ.
Τὸν τόπο ποῦ ἐκοιμήθηκε τρεῖς ἡμέρες ὁ Θεός μου,
Καὶ τὴ γωνιὰ ποῦ ἐχώρεσεν ὁ πλαστουργὸς τοῦ [κόσμου.
Αἰώνια τοῦ φωτὸς πηγή·

Ἂν καὶ ποτὲ δὲν ξάνοιξα—ὦ σκοτεινή μου τύχη!
Νἀστράφτουν στὴν Ἀνατολὴ τᾶ θεόχτιστά σου τείχη,
Καὶ δὲ γονάτισα ποτὲ
Στοῦ Γολγοθᾶ τὴν ἔνδοξη καὶ μυρωμένην ἄχρη,
Νὰ χύσω πύρινο κἐγὼ γιὰ τὸ Χριστό μου δάκρυ.
Σὰν τῶν παθῶν του ἀμέτρητοι θερμοὶ προσκυνηταί·

Ἐδῶ βαθειὰ στὰ στήθη μου μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια
Σοῦχτισα ὁλόχρυσα ψηλά, μαρμάρινα παλάτια,
Καὶ σ' ἀλαβάστρινους βωμοὺς
Γυνατισμένος λειτουργῶ 'κεῖ μέσα νύχτα μέρα
Μὲ τὸ λευκὸ πατέρα μου καὶ τὴ σεμνὴ μητέρα
Καὶ τοὺς καλούς μας ἀδελφούς.

Ἐδῶ θρονιάζει ὁ Γολγοθᾶς κἐδῶ φωλιάζει ὁ Πόνος.
Ποῦ μᾶς ἀνοίγει ὁ κίτρινος τῶν Φαρισαίων φθόνος,
Ὁ φθόνος κ' ἡ καταλαλιά.
Ἐδῶ μοῦ χύνει βάλσαμο νεράϊδα μυροφόρα.
Παρθένα οὐρανογέννητη, ἡ Μοῦσα ἡ δαφνοφόρα
Μὲ τὴ θεόπνευστη λαλιά.

Ἐδῶ μέσα στοῦ στήθους μου τἀμέτρητα τὰ βάθη
Μυρώνω μὲ τὰ Πάθη σου καὶ τὰ δικά μου πάθη.
Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ!
Ἐδῶ τῶν φίλων μου ἡ ψυχὲς μὲ μῦρα καὶ λουλούδια
Κι' ὅλων ἐκείνων ποῦ πονοῦν ἐδῶ σὰν ἀγγελούδια
Ψάλλουν μαζύ μου Χερουβείμ!

Τῆς Δόξας δὲν ζητᾶς ἐσὺ μ' ἐωσφόρου ὑπερηφάνεια,
Ἀλλὰ μὲ ταπεινότητα, τ' ἀγκάθινα στεφάνια
Καὶ μ' αἱματόβαφη πορφύρα.
Τὴν ὕλη ἐσὺ δὲ ζήλεψες τρ ἄντα τόσα χρόνια
Κ' ἔδειξες γιὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ πλούτη καταφρόνια,
Ὦ ταπεινή μου λύρα!

Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ! Εὐλογημένη πόλις.
Ὀνειρευτὸ προσκύνημα τῆς οἰκουμένης ὅλης
Χιλιάδες τώρα χρόνια
Τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς Ἀκρόπολις αἰώνια.
Στὸν πόνο μας θεώρατος καὶ φωτοβόλος φάρος.
Σὺ χῦσε μὲς τὰ στήθη μας ἐλπίδα, φῶς καὶ θάρρος!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΧΕΙΜΩΝ ΑΝΟΙΞΙΣ

Πάντα τὰ ἐν τῇ φύσει ἔμψυχά τε καὶ ἐνόργανα ὄντα ποικίλην τὴν σύστασιν ἑαυτῶν ἔχοντα, ποικίλην ὡς εἰκός, καὶ τὴν ζωὴν κίνησίν τε καὶ ὕπαρξιν ἑαυτῶν ἔδει ὡσαύτως νὰ ἔχωσι.

Ποικιλία ἐστὶ τὸ πᾶν διὰ τὰ πάντα. Ἐν αὐτῇ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. Διὰ τοῦτο καὶ ὡς ὁ Ἐκκλησιαστὴς λέγει ὑπάρχει καιρὸς διὰ πάντα τὰ πράγματα: καιρὸς τοῦ τρώγειν καὶ καιρὸς τοῦ πεινᾶν, καιρὸς τοῦ κοιμᾶσθαι καὶ καιρὸς τοῦ ξυπνᾶν, καιρὸς τοῦ κλαίειν καὶ καιρὸς τοῦ γελᾶν. Καὶ πᾶν ὅ,τι ἀκαίρως γίνεται ἦνε λυπηρόν, ἔλεγον καὶ οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι «τὸ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρόν.»

Δύο λοιπὸν ἐκ τῶν διαφόρων ποικιλιῶν, τῶν ἀπαιτουμένων ἢ ἀναγκαιουσῶν διὰ τὴν συντήρησιν καὶ διαιώνισιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμψύχων τε καὶ ἐνοργάνων ὄντων, εἶνε καὶ αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος δύο τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἔτους, Χειμών τε καὶ Ἄνοιξις, αἵτινες ὀρθότατα καὶ λίαν ἐπιτυχῶς παραβάλλονται, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τούτων δύο, Θέρος τε καὶ Φθινόπωρον πρὸς τὰ δύο τοῦ ἡμερονυκτίου στάδια ἢ διαστήματα, νύκτα τε καὶ πρωΐαν.

Ὅπως ἐκ τῆς μικρᾶς κινήσεως τῆς γῆς σχηματίζεται τὸ γνωστὸν μικρὸν ἡμερονύκτιον, οὕτω καὶ ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ κινήσεως σχηματίζεται τὸ μέγα ἐνιαύσιον ἡμερονύκτιον, οὗτινος πρωΐα μὲν εἶνε ἡ ἄνοιξις, μεσημβρία τὸ θέρος, φθινόπωρον ἡ ἑσπέρα καὶ νὺξ ὁ χειμών. Κατὰ τὸν χειμῶνα λοιπὸν τὴν μεγάλην ταύτην τοῦ ἐνιαυτοῦ νύκτα, ὁ ἄνθρωπος καὶ πάντα τὰ ὑπ' αὐτὸν ζῷα τε πτηνά, νηκτά, ἑρπετά, κ.λ. ἡ φύσις ἑνὶ λόγῳ σύμπασα, ἀφ' οὗ καλῶς τὸν προορισμὸν αὐτῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐξετέλεσε, βλαστήσασα καὶ γεννήσασα τὴν πρωΐαν, θρέψασα καὶ ὡριμάσασα τὴν μεσημβρίαν, σπείρασα καὶ τὰ τῆς νέας αὐτῆς ζωῆς παρασκευάσασα τὴν ἑσπέραν, ἀποκαμοῦσα καὶ ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἔχουσα, κοιμᾶται ἤδη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, τὸν ὕπνον τοῦ εὐσυνειδήτως καὶ ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐκπληρώσαντος.

Ὁ ἄνθρωπος ἂν καὶ μὴ ἔχων ὡρισμένας τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ ὥρας, ἐλεύθερος ὢν καὶ αὐτεξούσιος, εὐλαβούμενος ὅπως μὴ διαταράξῃ τῆς εὐεργετικῆς αὐτῷ φύσεως τὸν ὕπνον, τὰς αὐτὰς καὶ αὐτὸς τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ ὥρισεν ὥρας.

Διὰ τοῦτο μειώσας ἢ ἐντελῶς τὰς ἐργασίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην παραιτησάμενος εὐφραίνεται μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν οἰκείων καὶ συγγενῶν γνωρίμων καὶ φίλων. Ναί, πράττει τοῦτο, διότι ἄλλως ὑποστὰς τοῦ Ἔαρος, Θέρους καὶ Θθινοπώρου τὸν κάματον, εἶχε καὶ αὐτὸς ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Εἶνε λέγομεν ἀνάγκη ἀναψυχῆς ἐκ τοῦ θερινοῦ καύσωνος καὶ τῶν τῆς συγκομιδῆς πόνων καὶ μεριμνῶν. Ἤδη ἀπολαμβάνων ἐκείνων, ἃ συνηγάγετο καὶ συνεκομίσατο, ἀναπαύεται, εὐλογεῖ τὸν ὕψιστον καὶ ἀναμένει μετὰ χαρᾶς τοῦ τερπνοτάτου ἔαρος τὴν ἐπάνοδον. Τοῦ ἔαρος ἢ τῆς ἀνοίξεως ἐρχομένης, βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὰς ἀπείρους αὐτῆς καλλονάς, ἀπολαμβάνει τῶν ἀναριθμήτων αὐτῆς χαρίτων, ἀναγεννᾶται, οὕτως εἰπεῖν, μετὰ τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως. Βλέπει τοὺς βουνοὺς καὶ τὰ δάση λάμποντα ἐν τῇ νέᾳ αὐτῶν στολῇ καὶ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἐαρινοῦ ἡλίου. Βλέπει ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς γῆς βλαστάνοντα νέα καὶ τρυφερὰ φυτά, ἀκούει τὸν ψόφον τοῦ τρυφεροῦ τούτων φυλλώματος καὶ τὴν φωνὴν καὶ κελάδημα οὐ μόνον τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ζώων καὶ πτηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νεογνῶν των.

Συγκριτὴς ὁ χειμὼν πρὸς τὴν ἄνοιξιν εἶνε ὅ,τι ἡ νὺξ πρὸς τὴν ἡμέραν, φαίνεται δῆλα δὴ ὡς κακόν, ἀλλ' ἀνάγκαῖον ὅμως, διότι οὐδὲν καλὸν ἄμικτον κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν!

Λευκωσία Ν ΚΥΠΡΙΑΝΙΔΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

Ἱσπανὸς μεγιστὰν ἀναφέρει τὸ ἑξῆς γεγονὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς.

Καθήμενος πρωΐαν τινὰ ἐν τῷ κήπῳ του παρετήρησεν ὑπὸ τὸ ἀέτωμα τοῦ ἐξώστου χελιδόνα ἱπταμένην περὶ τὴν φωλεὰν αὐτῆς ἐκβάλλουσαν ἀλλοκότους κραυγάς, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐν γένει παράδοξος συμπεριφορὰ διήγειρε τὴν περιέργειαν τοῦ μεγιστάνος. Ἀναβὰς ὅθεν οὗτος ἐπὶ ὑψώματος, παρετήρησεν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς σπουργίτην ἀνθιστάμενον εἰς πᾶσαν τῆς χελιδόνος ἐπίθεσιν καὶ προτείνοντα τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ ῥάμφος. Μετὰ πάλην διαρκέσασαν πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας, ἡ χελιδὼν ἀπεσύρθη, ἀφήσασα ἀπόλυτον κύριον τῆς φωλεᾶς της τὸν σφετεριστὴν σπουργίτην.

Ὁ μεγιστάν, ὡς διηγεῖται, μεγάλως λυπηθεὶς τὴν πτωχὴν χελιδόνα, διέταξε νὰ κομίσωσιν ὑψηλὴν κλίμακα, ὅπως ἀποδιώξῃ τὸν σπουργίτην· πρὶν ἢ ὅμως ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ αὐτοῦ, εἶδε προσερχομένην εἰς τὴν φωλεὰν χελιδόνα ἐν συνοδείᾳ δύο συναδέλφων της, μία τῶν ὁποίων τεθεῖσα ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς φωλεᾶς ἤρξατο, καθ' ἃ φαίνεται, δημηγοροῦσα ὑπὲρ τῆς χελιδόνος· εἰς οὐδὲν ὅμως συμπέρασμα καταλήξασα, ἐστράφη πρὸς τὴν σύντροφόν της, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν της. Δευτέρα ἀγόρευσις ἐπηκολούθησεν, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐπὶ ματαίῳ.

Αἱ χελιδόνες, ἀπῆλθον, ἀλλ' ὁ μεγιστὰν ἐκ τῆς αἰφνιδίου αὐτῶν ὑποχωρήσεως ἠνύησεν, ὅτι τὸ ἐπεισόδιον δὲν κατέλησεν εἰσέτι. Καὶ πράγματι μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν πολλαὶ χελιδόνες προσελθοῦσαι ἐκάθισαν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ἐξώστου, καὶ σχηματίσασαι κύκλον, ἐφάνησαν ὡς συνεννοούμεναι περὶ τοῦ πρακτέου. Αἴφνης δύο ἐξ αὐτῶν ἀποσπασθεῖσαι τοῦ ὁμίλου, κατέβησαν μέχρι τῆς φωλεᾶς, ἐκάθισαν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἤρξαντο λαλοῦσαι, ἀλλ' ὁ σπουργίτης ἀγρὸν ἠγόρασεν. Ἀπελπισθεῖσαι, ὡς φαίνεται, προσῆλθον εἰς τὸν ὅμιλον καὶ κατέστησαν γνωστὸν τὸ ἀνένδοτον τοῦ σπουργίτου. Ἀμέσως ἅπασαι αἱ χελιδόνες ἀπέπτησαν, μετ' οὐ πολὺ ὅμως νεφέλη τοιούτων ἐσκέπασε τὸν οἶκον τοῦ μεγιστάνος.

Ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν προσῆλθεν εἰς τὴν φωλεάν, ἔθετο, ὡς ἀντελήφθη ὁ μεγιστάν, τὸ τελεσίγραφον τῆς συνελεύσεως καὶ ἀπῆλθε. Τοῦτο ἰδοῦσαι ἅπασαι ἠκολούθησαν αὐτήν, ἀλλὰ δὲν παρῆλθον πολλὰ δευτερόλεπτα καὶ ἐπανελθοῦσαι περιεκύκλωσαν τὴν φωλεάν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἑκάστη αὐτῶν κατέθετε τὴν ἐντὸς τοῦ ῥάμφους της περισυλλεγεῖσαν ὕλην. Ἐντὸς δύο λεπτῶν ἡ φωλεὰ ἦτο κατάκλειστος πανταχόθεν. Αἱ χελιδόνες εἶχον καταδικάσει τὸν σπουργίτην ν' ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον τόσον αὐθαιρέτως ἐσφετερίσθη.

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Ὁδηγίαι μιᾶς ὡραίας κομήσεως

Ἡ ὡραιότης θέλει ἀνάπαυσιν, καὶ δὴ πολλὴν ἀνάπαυσιν.

Γυνή, ἥτις θέλει νὰ ἦναι ὡραία, δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεται, δὲν πρέπει νὰ μελετᾷ, δὲν πρέπει νὰ ἀγρυπνᾷ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιδίδεται εἰς σπόρτ καὶ τὸν ἀθλητισμόν.

Δέον νὰ ἀναπαύεται ὅσον δύναται περισσότερον, νὰ μένῃ ἐξηπλωμένη, καὶ νὰ μὴ χάνῃ τὸν ὕπνον της ἐπὶ ματαίῳ.

Νὰ κινῆται τόσον μόνον, ὅσον χρειάζεται ἵνα μὴ παχύνῃ.

Ὁ καθαρὸς ἀὴρ εἶναι ὠφέλιμος ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ φυσᾷ πολύ.

Ὁ πολὺς ἄνεμος εἶναι θάνατος διὰ τὸ δέρμα.

Ἅμα φυσᾷ πολὺ νὰ μένῃ οἴκοι. Μὴ ἀκούετε τοὺς ἰατροὺς; ὡς πρὸς τὰ ἀρώματα. Δὲν βλάπτουν διόλου. Ἀπ' ἐναντίας ὠφελοῦν.

Μελετημένη περιποίησις δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν. Μὲ τὸ μασσὰζ μάλιστα δύναται νὰ βελτιωθῇ.

Οὕτως ἂν αἴφνης ἡ ρὶς εἶναι πλατεῖα, πρέπει νὰ κάμνῃ ἀνάποδον μασσάζ, ἀπὸ τοὺς ρώθωνας πρὸς τὰ ἄνω διὰ τῶν δακτύλων, καὶ ἐλαφρῶς.

Διὰ νὰ διατηρῆται λευκὴ ἡ ρὶς πρέπει νὰ ἐπιτίθενται κομπρέσες μὲ θερμὸν ροδόσταμνον ἐπὶ τοῦ βάμβακος ἅπαξ τοὐλάχιστον τῆς ἡμέρας. Μεθ' ἃ πρέπει ἀμέσως νὰ πλένεται μὲ ψυχρὸν ὕδωρ διὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι.

Ὁδηγίαι διὰ τὰς γυναῖκας

Ἂν ὁ καθρέπτης σᾶς λέγει, ὅτι ἔχετε ἀρρωστημένον πρόσωπον, ἀνκπαυθῆτε ἀμέσως.

Διὰ νὰ ἔχετε ὡραῖα μαλλιὰ πλένετέ τα ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

Διὰ νὰ ἔχετε ὡραῖον στόμα κάμνετε μασσὰζ ἀπὸ τῶν ροθώνων μέχρι τῶν ἄκρων τῶν χειλέων.

Διὰ νὰ διατηρήσετε τὸ ὠοειδὲς τοῦ προσώπου σας, πρέπει νὰ κατορθώσητε, ὥστε ἡ γραμμὴ τῆς σιαγόνος νὰ παραμείνῃ τόσον κοπτερά, ὡς ἡ ἀκωκὴ μαχαιριοῦ.

Κάμνετε συχνὸν μασσὰζ εἰς τὴν ῥίνα σας.

Διὰ ν' ἀποφύγετε τὸ κοκκίνισμα τῆς ρινὸς τῆς ὡρίμου ἡλικίας, πλένετε μὲ θερμὸν ὕδωρ.

Διὰ ν' ἀποφύγετε τὰς ρυτίδας, αἵτινες γεννῶνται κάτωθι τῶν ὀφθαλμῶν, πλένετέ τας πολὺ μὲ ὅσον θερμότερον ὕδωρ δύνασθε.

Διὰ νὰ διατηρήσετε τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν σας πλένετέ τους μὲ ροδόσταμνον.

Διὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ προγοῦλι, νὰ κοιμᾶσθε ὅσον τὸ δυνατὸν μὲ τὴν κεφαλὴν χαμηλώτερον.

Διὰ νὰ διατηρήσετε δροσερὰν τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου, πλένετέ την μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν θερμότερον ὕδωρ.

Ἀλλ' ὑπὲρ πάντα ταῦτα *ἀναπαύεσθε!*

Τὸ λουτρόν

Γυνὴ μὲ δροσερὸν δέρμα δὲν εἶνε ποτὲ ἄσχημη.

Τὸ πρῶτον φάρμακον διὰ τὸ καλὸν δέρμα εἶνε ἓν ἡμερήσιον λουτρόν. Διὰ νὰ καταστῇ δὲ τοῦτο τονωτικόν, ἰδοὺ τί ἀπὸ πολλὰ πειράματα ἀπεδείχθη.

Εἰς τὸν λουτῆρα βάζετε ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τοῦ νὰ εἰσέλθητε 450 γραμμάρια μαγειρικοῦ ἅλατος καὶ 57 ἑκατοστόλιτρα ἀμμωνίας ἀρωματισμένης μὲ βιολέτταν, καὶ προσπαθήσατε τὰ δύο ταῦτα ν' ἀνακατωθοῦν καλῶς.

Ἄλλοτε πάλιν βάζετε θαλάσσιον ἅλας μὲ ἀρωματισμένον ὄξος.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ λουτρὰ ταῦτα εἶνε πολὺ διεγερτικά, δὲν πρέπει νὰ κάμνετε χρῆσιν αὐτῶν παρὰ τρὶς τῆς ἑβδομάδος.

Τὰς ἄλλας ἡμέρας πέρνετε λουτρὸν καταπραϋντικόν. Δηλαδὴ προσθέτετε εἰς τὸ ὕδωρ 28 γραμμάρια βάμματος *βενζοΐου* (εἴδος μοσχολιβάνου), καὶ δύο παστίλιες ἀρωματισμένες. Νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ χρωματισμένες παστίλιες.

Ἐξετάζετε μόνη τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος, ἥτις ὀφείλει νὰ εἶναι βαθμῶν 36 1)2, οὔτε ὀλιγώτερον, οὔτε περισσότερον.

Μὴ μένετε περισσότερον ἀπὸ 20 λεπτά, διότι τὸ περιπλέον ἀδυνατίζει, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγετε τοὺς ρεματισμοὺς καὶ τὴν νευραλγίαν, νὰ κινεῖσθε διαρκῶς ἐν τῷ λουτρῷ.

Ἔπειτε βάζετε πολὺ σάπωνα ἀρωματισμένον εἰς τὴν βοῦρτσα καὶ τρίβετε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὸ σῶμα σας καὶ μὲ μεγαλητέραν δύναμιν.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΨΙΑΣ

Τὴν ψυχολογικὴν ταύτην ἀνακάλυψιν ὀφείλομεν εἰς τὴν παρατηρητικότητα ἀμερικανίδος τινὸς δεσποινίδος, ἡ ὁποία συνάγει συμπεράσματα περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γυναικῶν ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἑκάστη τείνει τὴν χεῖρα.

Ἰδοὺ μερικαὶ κατηγορίαι, κατὰ τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς.

Ἡ αἰσθηματικὴ γυνή, ἥτις τείνει τὴν χεῖρα νωθρῶς καὶ ἐγκαταλείπει αὐτὴν ὁρμεμφύτως εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου, εἶνε φύσις παθητική, χαρακτὴρ ἀπαθής, ἱκανὴ ἐκ τῆς παθητικότητος καὶ τῆς ἀτολμίας της ν' ἀφεθῇ ἔρμαιον τοῦ τυχόντος καὶ εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ τὴν ἀπαγάγουν.

Ἡ γυνή, ἥτις σφίγγει τὴν χεῖρα, ὅπως τὴν σφίγγουσιν οἱ ἄνδρες, εἶνε πλάσμα ἀνούσιον καὶ ἀδιάφορον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιθυμεῖ οὔτε νὰ νικήσῃ, οὔτε νὰ ἡττηθῇ.

Ἡ γυνή, ἥτις εἰς τὰς χειραψίας της γνωρίζει νὰ δίδῃ διαφορετικὴν ἔκφρασιν, δηλαδὴ ἄλλοτε ἔχει μαλακότητα καὶ ἄλλοτε ρώμην εἰς τὰ δάκτυλα, καὶ ὁτὲ μὲν τείνει νωθρῶς, ὁτὲ δὲ ἐπιβλητικῶς τὸν βραχίονα, εἶνε γυνὴ ἐπικίνδυνος καὶ ἱκανὴ νὰ ἐπιβάλλῃ πάσας τὰς θελήσεις.

Ἡ γυνὴ τοῦ μέλλοντος εἶνε ἐκείνη, ἥτις δὲν θ' ἀφίνῃ τὸν ἄνδρα νὰ τείνῃ πρῶτος εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ἀλλὰ θ' ἁρπάζῃ αὐτὴ πρῶτον τὴν ἰδικήν του καὶ θὰ τὴν σείῃ ἰσχυρῶς ἐπί τινα λεπτά, μέχρις ἐξαρθρώσεως σχεδόν. Ἡ ἐθιμοτυπία αὕτη ἔσεται ὁ τύπος τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς πρωτοβουλίας καὶ ὄχι μόνον ἡ γυνὴ τότε δὲν θ' ἀφίνῃ ν' ἀπάγεται, ἀλλὰ θ' ἀπάγῃ συνήθως αὐτὴ τὸν σύζυγον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐκλέγῃ.

ΥΨΙΣΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Συνεπείᾳ διαταγῆς τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ, πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς θεραπευτικῆς ἡμῶν μεθόδου ἐν τῷ Φθισιατρείῳ ἡ «Σωτηρία», ὅπου, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, πᾶσαι αἱ τῶν ἄλλων μέθοδοι παρελάσασαι—σιωπηρῶς δὲ καὶ ἀνεπισήμως ἠστόχησαν καὶ ἐναυάγησαν, καὶ ὅπου, ἐὰν πρὸ δεκαεπταετίας διενηργεῖτο ὅ,τι γίνεται σήμερον παρὰ τοῦ νῦν ῥέκτου ὑπουργοῦ, ἤθελον εἶσθαι ἔκτοτε ἑκατὸν ἑβδομήκοντα χιλιάδες (170 χιλ.) Ἑλληνικαὶ ὑπάρξεις σεσωσμέναι, διότι δέκα χιλιάδες (10 χιλ.) κατ' ἔτος ἀπόλλυνται ἐκ φθίσεως, κατὰ τὰς θλιβερὰς στατιστικὰς ἄλλων, ἐν μόνῃ τῇ Ἑλλάδι, ἤτοι στρατὸς ὁλόκληρος! Ναί! ἐπετεύχθη καὶ ὑπεδείχθη καὶ ἐκεῖ τὸ ρεκὸρ τῆς θεραπείας τῆς φθίσεως, πρὸ δεκαεπταετίας. ὡς γνωστόν, διακηριττομένης καὶ ἔκτοτε στρατευομένης τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας ταύτης, ὑπὲρ τῆς ὁποίας κοπτόμεθα ἀνέκαθεν.

Ρεκόρ, προκαλοῦν πᾶσαν ἄλλην μέθοδον, [illegible] ἢ ἀλλοδαπήν, εἰς μονομαχίαν, οὕτως εἰπεῖν ἐπιστημονικὴν καὶ ἀξίαν συγκριτικήν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ σύντομον καὶ ἀνώδυνον καὶ τελεσφόρον τῆς θεραπείας τῶν ἀρρώστων, καὶ δή, ἐπὶ ἀπελπιστικῶν καταστάσεων.

Ρεκόρ, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ, ἵνα κηρύξωμεν πρωϊαίτερον τὴν (εἰρηνικὴν) ἐπανάστασιν [illegible] ἰατρικὸν κόσμον διὰ τὰς πλάνας του, περί τε τῶν αἰτίων καὶ τῆς γενέσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν νόσων καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν λοιμώξεως τῶν ἀνθρώπων, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ρεκόρ, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου σταδίου ἀσφαλῶς θεραπεύει, (ἀλλὰ) καὶ τοὺς τρίτου βαθμοῦ ἐλεεῖ ἢ καὶ σώζει.

Καὶ εἶναι τόσον ἀληθὲς καὶ βέβαιον τὸ ρεκὸρ τῆς ἐπιτυχίας μας καὶ ἐκεῖ, ὥστε εἴμεθα ἕτοιμοι, διαταχθέντες, νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν ἐκεῖ (ὅπου πᾶσα πλάνη διαλύεται, ἡ δὲ ἀλήθεια ἀναλάμπει θριαμβεύουσα)—ἔστω καὶ μετὰ τὰ σκάνδαλα σκοτίων καὶ ἀπαισίων ὄντων, ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης ἐγκληματούντων—νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους καὶ τὰς θυσίας καὶ τοὺς ὑψηλοὺς ἡμῶν ἀγῶνας, καὶ δημοσίᾳ (ὑπὸ τὰς ὄψεις οὕτως εἰπεῖν τοῦ κόσμου) ὡς πάλαι ποτὲ ἐγένετο τοῦτο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου, περὶ τῆς θεραπείας τῶν ἀρρώστων ἐν γένει προκειμένου, ἐφαρμόζοντες οὗ ω τὸ θεῖον ῥῆμα «ἔρχου καὶ ἴδε» ἄπιστε καὶ διεστραμμένε.

Τῆς θεραπείας δ' οὕτω τῆς φθίσεως ἐπιτευχθείσης, ἕπεται ὅτι, καὶ πᾶσα ἄλλη νόσος χρονίσασα, προδρομικὴ καὶ προδιαθετικὴ εἰς τὴν φθίσιν, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ χρονιώτατοι καὶ ἑλειογενεῖς πυρετοὶ καὶ οἱ Μελιταῖοι ἐκμηδενίζονται καὶ ἐκλείπουσιν (ὡς ἀπεδείχθη εἰς τὴν πρὸ ἐτῶν ἐπιδημίαν ἐν τῇ συνοικίᾳ Βατραχονησίου) καὶ ἡ χρῆσις τῆς κινίνης (κομφετοειδοῦς καὶ τῆς ἄλλης) θὰ καταργηθῇ ἀφ' ἑαυτῆς, διὰ τῆς θριαμβευούσης καὶ εἰς τοῦτο, κατὰ μείζονα λόγον καὶ λογικὴν συνέπειαν, θεραπευτικῆς ἡμῶν μεθόδου.

Ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα κ κ. συνάδελφοι

Ὅσοι δὲ ἐξ ὑμῶν ἀγνοεῖτε τὴν Χημείαν, διότι δὲν τὴν ἐσπουδάσατε, μάθετε καὶ γνῶτε, ὅτι εἶσθε, κατὰ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου μου Χρηστομάνου, μισοὶ γιατροί. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ θεραπεία τῆς φθίσεως σᾶς φαίνεται θαῦμα.

Ὅταν λοιπὸν γίνετε περισσότερον γιατροί, τότε ἔρχεσθε νὰ κουβεντιάσωμεν διὰ νὰ κατανοήσητε τὸ μυστήριον τῆς θεραπείας ταύτης καὶ πλείστων ἄλλων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
Ἰατρός, χημικός, φαρμακοποιὸς
καὶ εἰδικὸς ἐπὶ τῆς φθίσεως ἰατρός.
Ὁδὸς Νίκης καὶ Ἁγίου Νικοδήμου ἀριθ. 5

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Κατ' αὐτὰς ὁ πνευματισμὸς ἔτυχε ἐπισήμου τρόπον τινὰ ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας καὶ δὴ ἐκ μέρους τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς.

Οἱ κληρονόμοι τῆς ἀποβιωσάσης κυρίας Νιολλὲ ἐζήτουν τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαθήκης αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν εἶχε σώας τὰς φρένας· πρὸς ἀπόδειξιν δὲ ἀνέφερον, ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα κατεγίνετο μανιωδῶς εἰς πνευματιστικὰ πειράματα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Παρισίων ὁ εἰσαγγελεὺς ἀντέκρουσε τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἐναγόντων, εἰπὼν τὰ ἑξῆς, ἅτινα βεβαίως θὰ χαροποιήσουν πάντας τοὺς πιστοὺς τοῦ πνευματισμοῦ :

«Ἐὰν οἱ παράδοξοι τύποι καὶ αἱ παιδαριώδεις ἐνίοτε ἀνακοινώσεις καὶ ἐμφανίσεις τῶν πνευμάτων προκαλοῦν τὸ μειδίαμα τῶν δυσπίστων, δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῶμεν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ποιεῖται καθ' ἑκάστην νέας καὶ καταπληκτικὰς ἀποκαλύψεις. Ὅστις πρό τινων αἰώνων ἤθελε προείπει τὴν ὕπαρξιν τοῦ τηλεγράφου καὶ τοῦ τηλεφώνου, θὰ ἐθεωρεῖτο βεβαίως ὡς φρενοβλαβής. Ἀλλ' ἂν δὲν γνωρίζωμεν κατὰ βάθος τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα, δὲν πρέπει καὶ νὰ τὰ ἀρνούμεθα καὶ νὰ θεωρῶμεν ὡς μὴ ἔχοντας σῶας τὰς φρένας τοὺς μελετῶντας τὰ φαινόμενα ταῦτα καὶ καταγινομένους εἰς πνευματιστικὰ πειράματα».

ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἐν Τριπόλει σωζομένων ἀρχαίων ῥωμαϊκῶν μνημείων εἶνε ἡ θριαμβευτικὴ ἁψὶς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου. Τὸ μνημεῖον τοῦτο σήμερον χρησιμεύει ὡς καπηλεῖον, εἶνε δὲ περίεργος ὁ λόγος τῆς διασώσεως αὐτοῦ, ἐνῷ τόσα ἄλλα λείψανα τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὑπάρχοντα ἄλλοτε εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ἐξηφανίσθησαν.

Ἡ διατήρησίς του ὀφείλεται εἰς παλαιούς τινας εὐρωπαίους ἱεραποστόλους, οἵτινες ἐνέπνευσαν εἰς τὸν λαὸν δεισιδαίμονα πρόληψιν περὶ αὐτοῦ. Λέγεται ὅτι πασᾶς τις ἄλλοτε εἶχε διατάξει τὴν κατεδάφισίν του· ἀλλὰ μόλις ἀφῃρέθη ἐξ αὐτοῦ ὁ πρῶτος λίθος, σφοδρὸς ἐγένετο σεισμός. Οἱ ἐργάται πτοηθέντες, ἀπεσύρθησαν· ἀλλ' ὅτε ἠθέλησαν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐργασίαν τῆς κατεδαφίσεως, θύελλα ἐξ ἄμμου ἐνσκήψασα τοὺς κατέχωσε σχεδόν, ἐνῷ φωναὶ μυστηριώδεις ἐξ οὐρανοῦ ἠκούσθησαν, ἀπειλοῦσαι θάνατον κατὰ τῶν κατοίκων, ἐὰν ποτὲ ἀπεπειρῶντο νὰ θέσωσιν ἐπὶ τοῦ μνημείου τὴν χεῖρα. Ἔκτοτε ἡ ἁψὶς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου μένει σεβαστὴ καὶ οὐδεὶς διενοήθη πλέον νὰ τὴν κρημνίσῃ.

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

«Μὴ κτυπᾶτε ποτὲ τὰ παιδία κατὰ κεφαλῆς!» Τὸ παράγγελμα τοῦτο τῆς πείρας ἐδόθη διὰ τρόπου ἔτι μᾶλλον καταληπτοῦ καὶ ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Ὑγιεινῆς ἐν Δρέσδῃ, ἔνθα εἰς τὸ τμῆμα τῆς παιδιατρικῆς ἐξετέθησαν διάφορα κρανία παιδίων πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐκ τῆς τοιαύτης σωματικῆς τιμωρίας κινδύνων. Παιδία τινὰ ὑγιέστατα κατὰ τὸ φαινόμενον ἔχουν τὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου λεπτότατα, ὑποκείμενα εἰς θραῦσιν ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ τραύματι. Ἐν τῶν ἐκτεθέντων κρανίων ἦτο κοράσιδος δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁποίας λεπτὸς ἱστὸς σημαίας πεσὼν ἐξ ἐλαχίστου ὕψους, ἐπροξένησε τραῦμα θανατηφόρον. Ἕτερον κρανίον ἀνῆκεν εἰς κοράσιον ἑνδεκαετές, ὅπερ ὀλισθῆσαν ἐκ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς καὶ πεσὸν χαμαί, ὑπέστη τὴν αὐτὴν τύχην. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας τὰ ὀστᾶ του εἶχον ἀσυνήθη λεπτότητα. Νέος τις δὲ ἡλικίας εἰκοσιδύο ἐτῶν καὶ λίαν εὔσωμος ἀπέθανε κτυπήσας τὸν αὐχένα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῷ ἔστρεφε τὴν κεφαλήν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Ὁ ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξενοδόχου ἡγεμὼν εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης. Ἐξασκεῖ δὲ αὐτὸ σήμερον ἐμμέσως, διότι κάτοχος ὢν ἐν Στουτγάρτῃ, τῇ πρωτευούσῃ τοῦ βασιλείου του, πολλῶν οἰκιῶν, διαθέτει δύο τῶν μεγαλειτέρων κτιρίων διὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποφέρουν εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του ταμεῖον ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ 300 χιλιάδων φράγκων.

Ἀλλ' ὑπῆρξεν ἄλλοτε περίστασις, καθ' ἣν ἐξήσκησε τὸ ἔργον ἀμέσως. Ὅτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Πέτρος ὁ Μέγας, περιηγούμενος τὰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης ἔρθασεν εἰς Στουτγάρτην, ὁ τότε ἡγεμονεύων Μέγας Δοὺξ ἠθέλησε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ εἰς τὸ ἀνάκτορόν του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ρῶσσος μονάρχης, ἀποφεύγων ἐκ χαρακτῆρος τὴν ἐθιμοτυπίαν, ἤθελε νὰ διάγῃ ἐν ἐλευθερίᾳ, ὁ ἡγεμὼν ἐπενόησε τὸ ἑξῆς τέχνασμα: Ἀνήρτησεν ἐπὶ τῆς προσόψεως ἑνὸς τῶν μεγάρων του ἐπιγραφὴν λέγουσαν : «***Ἡ Συνάντησις τῶν Ἡγεμόνων.*** Παρέχεται κατάλυμα εἰς πεζοὺς καὶ ἐφίππους». Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος δοὺξ φέρων στολὴν ξενοδόχου, ὑπεδέχθη εἰς τὴν εἴσοδον τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας, ὅστις ἐθέλχθη ἐκ τῆς εὐφυοῦς φιλοφροσύνης καὶ ἐδέχθη τὴν φιλοξενίαν.

Σήμερον ὁ βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης ἀφίνει εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς τῶν οἰκημάτων του τὴν φροντίδα νὰ φιλοξενοῦν τοὺς ταξειδιώτας, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν εἶνε ἡγεμόνες.

ΤΑ ΕΠΙΑΟΡΠΙΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρόν.

— Κοκκό, ἐγὼ θὰ λείψω μιὰ στιγμή : Κάθησε φρόνιμα καὶ μὴ κάνῃς ἀταξίες, γιατὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ ψηλὰ σὲ βλέπει,

Ὁ Κοκκὸς ἐγείρει τὸ βλέμμα καὶ βλέπων τὸν οὐρανόν, ἀπαντᾷ :

— Ἄ μπά !... σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ἰδῇ, γιατὶ ἔχει πολὺ σύνεφα !

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ καφενεῖον.

Ὁ κ. Χ. διερχόμενος, παρατηρεῖ εἰς ἓν τραπέζιον δύο γνωρίμους συνομιλοῦντας καὶ μειδιῶντας ἐπὶ τῇ διαβάσει του. Πλησιάζει καὶ λέγει εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν.

— Στοιχηματίζω, ὅτι κάποια ἀνοησία θὰ εἴπες γιὰ μένα :

Καὶ ἐκεῖνος ἀταράχως :

— Πιθανόν· ἔλεγα, ὅτι εἶσαι πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος.

Μία κυρία ἀρκετὰ λεπτοφυής, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν Ἑταιρείαν ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ζῴων, σταματᾶ εἰς τὴν πλατείαν καὶ παρατηρεῖ τὸν κατεσχληκότα ἵππον ἑνὸς μονίμου ἁμαξίου.

— Γιατὶ δὲν τοῦ δίδεις νὰ τρώγῃ καλὰ τοῦ ἀλόγου σου ; λέγει μετ' αὐστηρότητος πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην.

Ὁ ἁμαξηλάτης τὴν κυττάζει μὲ ἀπορίαν.

— Κυρία μου, ἀπαντᾷ, ἡ εὐγενεία σου βέβαια θὰ τρώγῃς καὶ θὰ πίνῃς καλὰ στὸ σπίτι σου, δὲν εἶν' ἔτσι ;

Ἡ κυρία ἀρχίζει νὰ συγκινῆται...

— Λοιπόν, ἐξακολουθεῖ ἀταράχως ὁ ἁμαξηλάτης, γιατὶ τοῦ λόγου σας εἶσθε ποιὸ ἀχαμνὴ ἀπὸ τὸ ἄλογό μου ;

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα ὁδηγοῦνται δύο φοιτηταί, οἵτινες συνεπλάκησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου συγκατοικοῦν.

— Δὲν εἶνε τίποτε σοβαρόν, κύριε ἀστυνόμε, λέγει εἷς ἐξ αὐτῶν... Ἐλογοφέραμεν καὶ ἀντηλλάξαμεν μερικὰς λέξεις...

— Πῶς, μερικὰς λέξεις ! παρατηρεῖ ὁ ἀστυνόμος. Καὶ αὐτὸ τὸ τραῦμα ποῦ ἔχει στὸ κεφάλι ὁ σύνοικος μὲ τὰς λέξεις τοῦ τὸ ἔκαμες ;

— Ἀκριβῶς, τοῦ ἐπέταξα εἰς τὸ κεφάλι ἕνα λεξικόν.

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν :

— Ντροπή σου, καϋμένη !... νὰ λείψῃς μιὰ ὥρα γιὰ ν' ἀγοράσῃς μισὴ ὀκὰ κρέας !

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία !... δὲν ἦτο μισὴ ὀκά, ἦτο μιὰ ὀκὰ σωστή !

— Θαυμασία πεζοπορία ! ἔκαμα εἴκοσι χιλιόμετρα εἰς δύο ὥρας.

— Ἀδύνατον !

— Νά, ρώτησε καὶ τὸν Κώστα, ποῦ εἴμεθα μαζί.

— Ἤσασθε δύο ; τότε ἐξηγεῖται· ἐκάματε ἀπὸ δέκα χιλιόμετρα ὁ καθένας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Η ΜΗΤΗΡ. Τί εἶναι αὐτὰ πάλιν, δὲν μοῦ ὑποσχεθήκατε κ' οἱ δύο σας πῶς δὲν θὰ τρῶτε τὸ πορτοκάλι σας πρὸ τοῦ φαγητοῦ ;

Ο ΜΙΚΡΟΣ. Ναί, μαμμά, ἀλλὰ δὲν ἐφάγαμε τὰ δικά μας πορτοκάλια. Ὁ Τάσος ἔφαγε τὸ δικό μου κι' ἐγὼ τὸ δικό του.

—

ΜΙΑ. Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, ἀπόψε σᾶς εἶδα στὸ ὄνειρόν μου.

Ο ΑΛΛΟΣ. Περίεργον, ἐγὼ δὲν κατάλαβα τίποτε.

—

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πάλι βρώμικο τὸ χέρι σου, δὲν θὰ σὲ τιμωροῦσα, ἂν ἔβλεπα ἄλλο χέρι βρωμερότερο ἀπ' αὐτό.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ. (Παρουσιάζει τότε τὸ ἄλλο χέρι του, ἔτι βρωμερότερον.

—

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ. Ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν ἑνὸς ἄλλου φιλαργύρου.—Πότε θὰ καθήσετε νὰ φᾶτε ;—Ἡ μαμά μου μοῦ εἶπε, ἅμα φύγετε ἐσεῖς.

—

Η ΚΟΡΗ πρὸς τὸν πατέρα της:—Θὰ τὸν ἔπαιρνα αὐτὸν τὸν πάρεδρον, ἂν δὲν εἶχε τόσο μικρὰ μάτια, σὰν κουμπότρυπες.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ. Πάρε τον, παιδί μου, καὶ θὰ ἰδῇς τί μεγάλα θὰ τὰ κάμῃ, ὅταν γίνῃς γυναῖκα του.

—

ΑΥΤΟΣ. Σᾶς ὁρκίζομαι, Ἄλλυ, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

ΕΚΕΙΝΗ. Λυποῦμαι, ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε πλέον ἐλευθέρα.

ΑΥΤΟΣ. Λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου ;

ΕΚΕΙΝΗ Σύζυγός σας ; Πῶς ὄχι ; διὰ τί δὲν μοῦ τὸ λέγετε τόσον καιρόν ;

—

Αἰωνίως Οἱ μικροί.

— Μῆτσο, ἔλα γλήγορα στὸ σπῆτι.

— Γιατί, Γιάννη ;

— Θέλει νὰ σὲ δείρῃ ἡ μαμᾶ.

—

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ. Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ Βερολῖνον καὶ ἐκάθησα στὸ ξενοδοχεῖο· εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἦταν ἕνα κουμπὶ κι' ἅμα τὸ ἐπίεζα ἔρχονταν ἀμέσως ἕνα κορίτσι καὶ μὲ ρωτοῦσε τί ἤθελα.

ΑΛΛΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ. Καὶ δὲν μοῦ ἔφερνες καὶ μένα ἕνα κουμπί ; καϋμένε ;

—

Μεταξὺ μικρῶν :

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ. Ὁ πατέρας μου εἶναι σοφώτερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου, γράφει ποιήματα.

Η ΒΑΓΓΕΛΩ. Ὁ δικός μου ὁ πατέρας εἶνε δυὸ φορὲς σοφώτερος ἀπὸ τὸν δικόν σου, δὲν γράφει διόλου ποιήματα.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Αἱ ἐφετεινὰὶ συναυλίαι τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, εἶναι μία θριαμβευτικὴ συνέχεια τῶν περισυνῶν ἀλησμονήτων συναυλιῶν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ. Ἰδία δὲ ἡ δευτέρα τῆς ἐφετεινῆς σειρᾶς, δοθεῖσα ἐσχάτως, ὑπερέβη τὴν πρώτην ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προγράμματος, μᾶλλον προσιτοῦ εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν καὶ τοῦτο πασιφανῶς ἐγένετο καταληπτὸν ἐκ τοῦ ἀγρίου, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἐνθουσιασμοῦ τοῦ πυκνοτάτου ἀκροατηρίου. Τὸ «Κονσέρτο Γκρόσσο» τοῦ Χαῖνδελ ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν μαθητῶν καὶ καθηγητῶν τοῦ Ὠδείου, ἔτι δ' ἐπιτυχεστέρα ὑσῆρξεν ἡ ἀπόδοσις τῆς λεπτῆς καὶ δυσκολωτάτης Συμφωνίας τοῦ Μόζαρτ εἰς «σὸλ ἔλασσον». Εἰς τὸ κονσέρτο τοῦ Σαὶν—Σκένς ἐδόθη εὐκαιρία εἰς τὸν δαιμόνιον καθηγητὴν κ. Σοῦλτσε νὰ καταγάγῃ ἀποθεωτικὸν θρίαμβον, ἀτοδείξας τὸ ὑπέροχον τάλαντόν του εἰς τὸ τεχνικώτατον σόλο, πλῆρες θαυμασίων ἀποχρώσεων καὶ δυσκολιῶν.

Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς «Μιρέϊγ» τοῦ Γκουνὼ ἡ ὀρχήστρα ὑπῆρξε τελεία, ἡ δὲ χορωδία τῶν μαθητριῶν τοῦ Ὠδείου ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν τὸν χορὸν τῆς πρώτης πράξεως, δὶς ἐπαναληφθέντα, τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει τοῦ ἀκροατηρίου.

Εἶνε ἀληθῶς πολὺ εὐχάριστον καὶ παρήγορον, ὅτι τοὺς ἀτρήτους κόπους τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ὠδείου παρακολουθεῖ τὸ κοινὸν μὲ τόσην προσοχήν. Εἶναι δὲ ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων ὁ κ. Γ. Νάζος, διότι παρ' ὅλας τὰς ἀντιδράσεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις, δικρκῶς μᾶς παρουσιάζει ἐπλήξεις καὶ προόδους.

ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΗΣ ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΗΣ

Διὰ τῆς δηλώσεώς μου ταύτης φέρω εἰς γνῶσιν τῶν κ. ἐπιχειρηματιῶν καὶ κεφαλαιούχων, ὅτι τελειοποιήσας τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐφευρεθεῖσαν Περιστροφικὴν Ἀτμομηχανὴν καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας, εἶμαι διατεθειμένος νὰ παραχωρήσω αὐτὴν πρὸς ἐκμετάλλευσιν εἴτε συνεταιρικῶς, εἴτε καὶ καθ' ὁλοκληρίαν, ἀντὶ ποσοῦ ἀναλόγου τῆς ἀξίας αὐτῆς.

Ἡ περιστροφικὴ αὕτη ἀτμομηχανὴ παραβαλλομένη μὲ παλινδρομικὴν ἴσης δυνάμεως παρουσιάζει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα.

Κατὰ μὲν τὸν ὄγκον εἶνε μόνον τὸ 1)5 τῆς παλινδρομικῆς, κατὰ δὲ τὸ βάρος μόνον τὸ 1)4. Ἐργάζεται ἐντελῶς ἀθορύβως καὶ δύναται νὰ αὐξηθῶσιν αἱ στροφαὶ κατὰ βούλησιν, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ ποσῶς ἡ μηχανή.

Ἔχει διαρκῶς τὴν ὀπὴν τῆς ἐξαγωγῆς ἀνοικτὴν εἴτε χύνεται ὁ ἀτμὸς εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν εἴτε μεταβαίνει πρὸς τὸ ψυγεῖον, συνεπῶς δὲν ὑπάρχει ἀντίθλιψις ποσῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποδίδει μεγαλείτερον ἔργον. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τριβαὶ εἶνε ἐλάχισται, ἐπέρχεται μεγίστη οἰκονομία καυσίμου ὕλης.

Ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς της ἀποβαίνει περιττὸς ὁ σφόνδυλος καὶ διὰ μονοκύλινδρον ἀκόμη μηχανήν.

Ἀποκτᾶται δι' ἑνὸς καὶ μόνου κυλίνδρου τοσαύτη ἐκτόνωσις, ὅσην ἐπιδιώκομεν νὰ ἀποκτήσωμεν διὰ τῶν δύο κυλίνδρων τοῦ παλινδρομικοῦ συστήματος.

Ἐν Θήρᾳ 18 Νοεμβρίου 1911.

ΓΡ. ΦΙΛΙΠΠΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

«Οἷα ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχή». Πράγματι αὐτὴ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀρχαιοπρεποῦς μορφῆς τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Μαρτιμιανάκη προδίδει τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχήν της, πλημμυρισμένην ἀπὸ φῶς καὶ αἴσθημα. Ἀπὸ τὴν μάγον ἔκλαμψιν τῶν ὀφθαλμῶν της ἐκχειλίζει ὅλη ἡ ὡραιότης τῆς ἐνστίκτου τέχνης της. Τάλαντον ὑπέροχον ἐναρμονισμένον εἰς ἓν καλλιτεχνικὸν σύνολον, ἰδοὺ ὅ,τι ἀποτελεῖ ἓν ἰδανικῶς ὡραῖον δημιούργημα.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΡΤΙΜΙΑΝΑΚΗ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΗ—ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ

ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ ΑΣΦΑΛΗΣ

ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου καὶ τῆς χειρός.

Ἐπὶ τῇ βάσει πολυετοῦς πείρας, ἐπιστημονικῶν μελετῶν καὶ τῆς προόδου τοῦ πνευματισμοῦ δυνάμεθα ν' ἀνακαλύψωμεν, 1ον τὸν χαρακτῆρα ἀτόμου τινός. 2ον Τὰ ἐλαττώματα καὶ προτερήματα αὐτοῦ, 3ον τὰς βλέψεις καὶ ἐπιθυμίας του. 4ον Τὰ κυριώτερα τοῦ παρελθόντος βίου του. 5ον Ποῦ ἤδη βαδίζει καὶ ἂν ἀπειλῆται ὑπὸ συμφορᾶς ἢ εὐνοεῖται ὑπὸ τῆς τύχης. 6ον Πιθανὰ γεγονότα τοῦ μέλλοντος βίου του.

Ἀποκαλύψεις σχετικαὶ πολυάριθμοι, ἐπιτυχία πλήρης ἐπὶ 40 ἀτόμων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου «Ἡράκλειον» ἐν Αἰδηψῷ, ἑτέρα ἐπὶ 30 ἀτόμων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μ. Βρεταννίας ἐν Κων)πόλει, ἑτέρα ἐσχάτως ἐν τῷ ρωσσικῷ ἀτμοπλοίῳ «Βασίλισσα Ὄλγα» ἐν πλῷ καὶ ἕτεραι ἄλλαι ἐν συναναστροφαῖς μᾶς πείθουσι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν τοιούτων ἀποκαλύψεων, κατόπιν προσωπικῆς ἢ φωτογραφικῆς ἐξετάσεως.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» ἡ ἐκδούλευσίς μας αὕτη παρέχεται δωρεάν. Εἰς πάντα μὴ τοιοῦτον ἀντὶ φρ. 5. Ἡ ἐξέτασις γίνεται εἴτε προσωπικῶς εἴτε διὰ φωτογραφίας τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου, ἤτις νὰ μὴ εἶνε παλαιοτέρα τῶν δύο ἐτῶν καὶ νὰ σημειῶται ὄπισθεν ἰδιοχείρως ἡ ἡλικία του, τὸ ὄνομα, ἡ πατρὶς καὶ ἡ διαμονή του.

Ὁμοίως καὶ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῆς γραφῆς ἀποκαλύπτεται ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ποιὸν τοῦ ἀτόμου.

Πᾶσα σχετικὴ αἴτησις ἀπευθύνεται: πρὸς τὸν κύριον Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΝ *Εἰς Ἀθήνας.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

23. Αἴνιγμα.

Πανίσχυρον καὶ φοβερὸν
τῆς φύσεως στοιχεῖον
ἐν ὥρᾳ τρόμον προξενῶ,
ὡς ἄγριον θηρίον.

—

Ἐν τῶν ὀστῶν μου ἂν θραυσθῇ
ἀκέραιον θὰ μείνω·
πόλις δὲ τότε ἀνθηρὰ
Ἑλληνικὴ θὰ μείνω.

24. Αἴνιγμα.

Μικρὰ νῆσος τῆς Ἑλλάδος
Ἐν γωνίᾳ ἐρριμένη
περιζ δὲ ὑπὸ σκοπέλων
εἶμαι περιβεβλημένη

—

Δύο λίφους ἂν τὸ κῦμα
ἀποσπάσῃ, θὰ χαθῇ
εἰς τὴν χεῖρα σου δ' ἡ νῆσος
παρευθὺς θὰ εὑρεθῇ.

25. Αἴνιγμα.

Εἰς τὸ πρῶτον μου θὰ εὕρῃς
χρόνου τμῆμα,
Εἰς τὸ δεύτερον, σωμάτων
λεπτὸν νῆμα.
Τὸ δὲ ὅλον μου τί εἶνε;
Ποιητοῦ ἐξόχου ῥῆμα.

Λύσεις 12 τεύχους.

17. Ἀετὸς — Ὑετός.
18. Ὁ χειμὼν εἶνε ἀνυπόφορος.
19. Ἡ ἄνοιξις εἶνε ἀνθηρά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Θ. Φ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολαὶ χρήματα, κάρτες ἐλήφθησαν. Συντόμως ἐρχόμεθα. Γράψωμεν.— *Γ. Φ. Θήραν.* Συγχαιρόμεθα δι' ἐπίνοιαν, εὐχόμενοι τὰ βέλτιστα Ἐδημοσιεύσαμεν.—*Α. Κ. Κων)πολιν.* Δελτάριον ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς, προσπαθήσωμεν.—*Ι. Σ. Μαγγάλια.* Ἐπιταγὴ ἐλήφθη ἄνευ ἐπιστολῆς. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—*Π. Β. Σόφιαν.* Δελτάριον ἐλήφθη. Παραγγελία ἐκτελεσθήσεται καὶ ἀπαντήσωμεν.—*Σ. Κ. Πάτρας.* Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις σᾶς ἐστάλη —*Π. Β. Ν. Κῖον.* Ἀναμένομεν ἐπιστολὴν μετ' ἐμβάσματος.—*Σ. Κ. Φιλιππούπολιν.* — Μᾶς ἐλησμονήσατε ἐντελῶς καὶ ἀποροῦμεν.—*Γ. Κ. Βῶλον.* Ψύχος δριμύτατον. Ἀναμένομεν κονιάκ. *Φ. Μ. Μ. Κάϊρον.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Πάντοτε παράπονα. Θὰ ἔλθωμεν, ἀλλὰ δύνασθε στείλητε.—*Σ. Μ. Λευκωσίαν.* Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.— *Π. Δ. Μῆλον.* Τόμος σᾶς ἐστάλη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—*Σ. Π. Γιούργεβον.* Χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφείοις εὑρίσκονται ὀλίγα ἔτι σώματα τοῦ «Πανοράματος» χρυσοδέτου, ἐν ᾧ περιέχονται καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες τῶν Βασιλέων καὶ Πριγκίπων, ὑπουργῶν καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ πλείστων πόλεων καὶ ὡραίων τοπείων.

Στέλλεται ἀντὶ δρ. 10 παντὶ προαποστέλλοντι τὸ τίμημα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες ἔτι συνδρομὰς τῆς «Φύσεως» ὅπως εὐαρεστούμενοι, ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας συντόμως, καθόσον θέλομεν διακόψει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν τῶν τευχῶν. Ἐλπίζομεν, ὅτι οὗτοι ἀναλογιζόμενοι τὸ δίκαιον καὶ τὰς δαπάνας ἡμῶν θέλουσι σπεύσει, χωρὶς νὰ ἀναμείνωσι καὶ ἰδιαιτέραν εἰδοποίησίν μας.

Γνωρίζετε τί εἶνε ἡ «Βιβλιοθήκη τῆς Τσέπης»;